

Can Masdeu celebra deu anys
**Un referent en la creació
d'alternatives de vida**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Gilles-Éric Séralini
**“Cal exigir transparència
sobre el que mengem”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N255

21 de desembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els CIE configuren una xarxa de camps de reclusió de migrants

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 a 9

El 18 de desembre nombroses entitats van visibilitzar mitjançant accions al carrer l'existència d'aquests centres, una realitat que s'oculta a la població

ALBERT GARCIA

2011: any de pedres, mans i tisores

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

C

lou l'any 2011: entre la punteria de les pedres de les revoltes àrabs, les places de gom-gom desobeint el cop d'estat financer i les tisores i les retallades aplicades pels governs.

Una ciutat xinesa expulsa l'autoritat

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

F

xa una setmana, una petita ciutat pesquera del sud de la Xina, Wukan, va expulsar la policia i les autoritats locals i, des d'aleshores, la seva població s'autogestiona en assemblees.

Sallent reprova el dispositiu de Mossos per a protegir Mas

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

, estirant del fil

ANGEL MONLLÉO

PAÏSOS CATALANS · L'ANY DE LES RETALLADES I DE LA INDIGNACIÓ

2011: pedres, mans i tisores

Durant el quart any de la crisi i rere les pitjors retallades antisocials des del final de la dictadura, la indignació col·lectiva va prendre els carrers i ja es projecta cap al 2012

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Clou l'any 2011: entre la punteria de les pedres de les revoltes àrabs, les places de gom-a-gom desobeint el cop d'estat financer i les tisores i les retallades aplicades per tots i cadascun dels governs de la UE. Governos designats a dit, bé intervinguts bé tutelats, pels mercats financers i l'obsessió neuròtica pel dèficit, cavall de Troia de la degradació de les condicions de vida i laborals que vindran. 2011 retrocedint enrere. Itàlia i Grècia sota la imposició i el control de la tecnocràcia neoliberal: com a símbol, com a símptoma.

Stiglitz i Akelof diuen: "És impossible resoldre la crisi mentre els criminals que van cometre el frau massiu no estiguin a la presó"

Enmig d'una economia de casino, quart any de crisi acumulada, on el pòquer especulatiu sobre el deute va operar com a tensor antisocial de la doctrina del xoc: vendre com a tècnicament inevitable

allò que, fins no fa gaire, era políticament impossible. Radiografia de mercats desbocats i reis nus destronats. Aquest desembre, Joseph Stiglitz i George Akelof, tots dos Nobels d'Economia, han aïllat i clarificat l'equació que cal resoldre: "És impossible resoldre la crisi econòmica mentre els criminals que van cometre el frau massiu no estiguin a la presó". Ara per ara, però, els que van fer el malalt i pretenen vendre l'hospital controlen els governs.

De CiU al PP

En la mateixa línia i a casa nostra, cal ubicar la conformació de l'executiu convergent -el govern *bussines friendly* dels millors- que ha aplicat les pitjors retallades antisocials des de la fi de la dictadura

franquista. 2.700 milions de tisorada en educació, sanitat i serveis socials. Una crònica de CAP tan-

Ens trobem amb CAP tancats, PIRMI segrestats i copagaments, mentre el frau fiscal empresarial arribava als 16.000 milions

cats, PIRMI segrestats i copagaments imposats, mentre el frau fiscal empresarial arribava als 16.000 milions d'euros a Catalunya, sis

cops més que el volum de totes les retallades de CiU.

Nova majoria convergent -en una marea blava on cal incloure els 75.000 vots obtinguts per la xenòfoba Plataforma per Catalunya- que ja opera com a laboratori neoliberal per on transitarà de seguida la majoria absoluta de Mariano Rajoy: reforma laboral, noves retallades i contenció per acatar els *diktats* insadollables dels mercats. Doctrina del xoc i cultura de la por en triple onada blava -CiU, PP i el detall de PxC- i desobeïda i obertament qüestionada, únicament, per la indignació col·lectiva.

Del #15M al #150

Perquè entre la majoria absoluta de Mas i la majoria absolutista de Rajoy, provocada per l'ensorrament

del PSOE a mínims històrics, hi va concórrer una ampla minoria esdevinguda majoria al carrer, la que el 15 de maig va ocupar les places principals, a les portes de les eleccions municipals, per expressar l'atipament i el malestar davant el frau polític i l'estafa econòmica. Milers de veus -desoïdes, encara aplegades per una indignació comuna, que han protagonitzat mobilitzacions socials massives (19-J, 15-0) i que han obert canals de lluita i enxarxaments col·lectius que anuncien futures resistències, més sòlides, més solidàries, més solidificades i, avui, traduïdes en acció: en cada desnonament aturat transformant en realitjaments populars via ocupació de pisos buits i en la multiplicitat de nodes desobedients arreu del territori.

> Cinc anys de beneficis

BANCA: 9.328 milions d'euros.

La banca espanyola ja ha acumulat, entre el gener i el setembre de 2011, uns beneficis nets que s'apropen als 10.000 milions d'euros. Des que va esclatar la crisi -l'octubre de 2007- fins al setembre de 2011, la banca ja ha guanyat més de 75.000 milions d'euros, 51 milions d'euros al dia.

IBEX35: 29.265 milions d'euros.

Durant el mateix període, les 35 principals empreses espanyoles han acumulat un benefici net conjunt de 29.265 milions d'euros, un 16% menys que els guanys experimentats el mateix període de 2010, però més de 108 milions d'euros diaris. El Banco Santander encapçala el rànquing amb 5.300 milions d'euros: vint milions al dia, 800.000 euros l'hora, 13.333 euros al minut, 222 euros al segon.

> Cinc anys de col·lapse social

PAÏSOS CATALANS: DOS MILIONS DE POBRES

A l'altra cara de la moneda, la radiografia de les desigualtats socials té un rostre congnat: més de dos milions de pobres arreu dels Països Catalans, 1,2 milions de persones a l'atur i més de 80.000 execucions hipotecàries des de 2007.

UN ANY DE RETALLADES A HÒSTIES

Primer, retallar 2.700 milions d'euros. Després, l'atracament, pujada directa del cost de la vida per assolir 1.000 milions d'euros addicionals en ingressos. Entremig, Felip Puig anuncia que anirà "més enllà de la llei" en la lluita contra la protesta social. Anunci complert: 1.000 identificacions, 500 persones ferides, 437 absoltes i 22 imputades al tribunal d'excepció de l'Audiència Nacional.

> "Aquells que viuen són aquells que lluiten", escrivia Victor Hugo. I 2011 clou anunciant que les lluites socials continuaran obertes el 2012, sota contextos adversos i alhora esperançadors, enmig de blocs conservadors consolidats i davant un frau d'estafa que empitjorarà les condicions de vida i laborals de la majoria social. Rere el 2011, doncs, arriba el 2012. Un any més a la cort del capitalisme senil: el local, via Esade, i el global, via Chicago Boys, mercats financers i agències de qualificació del deute.

, estirant del fil

De la corona en avall, corrupció

Davant un 2011 on la metastasi de la corrupció no s'ha aturat: del judici a Francisco Camps a l'esclat del cas Macedònia -el pitjor afer de corrupció policíaca dins el cos dels Mossos d'Esquadra-, passant per l'afer de l'Institut Noos d'Iñaki Urdangarín. Mentre les constants històriques de l'actual sistema de poder revifaven: entre jacobinismes recentralitzadors i atacs judicials frontals a la immersió lingüística. I tot i així, les consultes sobiranistes van arribar a Barcelona el 10 abril, rere un cicle de consultes que ha evidenciat que més de 850.000 persones opten per la independència, enmig del debat irresolt sobre model territorial, alenat també pel punt i seguit viscut al País Basc, on res no serà igual d'ara endavant. Resolució pa-

l'esclat de la indignació. Una activació social i una mobilització comunitària contra les quals el poder no estalvia esforços amb la idea de diluir-les i folkloritzar-les. L'historiador Josep Fontana avisava: "Ni tan sols el feixisme va aconseguir el que està aconseguint el capitalisme".

La llibertat, pam a pam

"La veritat és concreta", anunciava Bertolt Brecht. I Gilles Perrault -músic i pianista de l'Orquestra Roja- escrivia que, en la història llarga i tensa, guanyen els pobles que aguanten quinze minuts més que l'enemic. Amb V de petites victòries, també. Rere quarts d'hora resistents covats durant anys, la Barceloneta va aturar el pla dels ascensors, Sants va guanyar nous espais amb Can Batlló i la Lleialtat i la solidaritat antirepressiva va aconseguir l'absolució d'en Jona i en Toni. El múscul de la memòria, a més, va aconseguir reobrir socialment el debat sobre el muntatge del 4F després de la mort de Patrícia Heras i la condemna per tortures contra dos agents de la Guàrdia Urbana directament implicats en el cas. Sense oblidar que tota la cadena de comandament policial dels Mossos serà imputada pel desallotjament violent de la plaça de Catalunya del 27 de maig.

2011, any d'acrònims: 10-A, 15-M, 15-J, 19-J, 15-O. Temps de memòries d'un futur anterior, mirant enrere per poder continuar endavant. Barcelona, any 1932, tan lluny i tan a prop. La Comissió d'Aturats Forçosos lliura un text a l'Ajuntament de Barcelona on exigeix que no es desnoni la gent aturada, que es gravin més les rendes altes i que es doni sortida als 20.000 pisos buits que hi ha a la ciutat. 1932. 2012. Pedra, paper o tisora. De bell nou, veurem. (Sobre) viurem.

MÓN • 80.000 PERSONES MOREN DE FAM CADA DIA

De Fukushima a Tahrir, entre Islàndia i l'Iraq

La retirada d'un Iraq saquejat i devastat deixa un saldo de 4.500 soldats morts i més de 113.000 persones iraquianes assassinades

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Sona el tango. Cambalache. "Que el món va ser i és una porqueria / ja ho sé... / el cinc-cents sis / i el dos mil també". 2011. Se sap que, cada dia, 80.000 persones moren de fam i se sap, també, que el rescat bancari global (4,6 bilions de dòlars) serviria per eradicar la fam al món 92 vegades. Amb una, però, n'hi hauria més que prou. 365 persones amb la mateixa riquesa que la meitat de la humanitat: 3.000 milions de pobres. Certesa inapel·lable, de les poques que hi ha: que mai tan poca gent va robar tant a tanta altra i en tan poc temps.

I malgrat tot, Mubarak ja no és a Egipte, ni Ben Ali a Tunísia, ni Gaddafi a Líbia, després d'una intervenció imperialment calculada per l'OTAN. Temps de canvi i convulsió. A finals de 2010, el suïcidi del jove tunisià Mohamed Bouazizi va encendre la guspira de les revoltes àrabs: se sap com van començar, però no com acabaran. Però Tahrir, passi el que passi, ja és un símbol universal a les dues ribes de la Mediterrània, símbol del que costa el canvi social i la llibertat concreta.

2011, també, del maleit preu de la guerra global de les mentides: Bin Laden capturat i executat violant la sobirania del Pakistan. Més. Després nou anys d'ocupació il·le-

gal, els EUA marxen d'un Iraq devastat i saquejat. L'Iraq, forat negre on arrenca l'embogida dècada antiterrorista, seguretat en nom dels negocis, que tot ho malmet i ho esclafa. Freda estadística: 4.500 marines morts en combat i 113.000 iraquianes assassinades. Un soldat per cada 26 iraquianes. El poeta valencià Marc Granell, homenatjant Primo Levi, es pregunta: "Quants cadàvers són necessaris perquè la festa tinga èxit?".

Davant el 'Tea Party', tornen les vagues obreres a Oakland i esclata Occupy Wall Street

2011 de dolor nuclear: Fukushima irreversible. Radioactivitat neoliberal, mentre Slavov Zizek intervé en una assemblea indignada a Nova York per advertir i avisar que "l'impossible passa". I resulta que passa. Davant el Tea Party, tornen les vagues obreres a Oakland, esclata Occupy Wall Street i s'ocupa el parlament de Wisconsin contra les retallades. El 99% contra l'1% que tot ho manega. Alternativa Islàndia, el país petit que, enmig de l'oceà, resisteix els embats dels mercats: allà on jutgen governs, empresen banquers i es

neguen a pagar deutes aliens. Islàndia o mort, doncs. Vencerem.

2012. Tango contra el capitalisme senil. Cambalache continuat anunciat. Que només criden per veure si ens faran callar. "Per què lluites?" pregunta un. "Perquè no crec en Déu", respon l'altre. Rosa Luxemburg acampant a la plaça de Catalunya: "Allò important en la vida és no perdre mai la perspectiva, veure-ho tot com un tot, mantenir la calma i no deixar mai d'esbossar un tímid somriure". Hannah Arendt al setge del parlament: "Dignitat, constància i cert coratge; tot el que constitueix la grandesa de la humanitat continua sent essencialment el mateix a través de tots els segles".

Totes plegades l'any en què l'anonimat de la col·lectivitat va prendre les places i els carrers. Milers de persones esperant el senyal del sabotatge: "No oblidem, no perdonem; espereu-nos, estem arribant". Toc-toc a les portes de 2012. Un any més a la cort del capitalisme senil mentre, als darrers escaires de la tardor, al fil del risc de la llibertat, arribava una notícia esperada durant tres dècades, somniada durant 30 anys: la commutació de la pena de mort a Mumia Abu-Jamal, el periodista afroamericà que ha deixat escrit, per si un cas: "Hi ha qui diu que resistir-se al sistema és una bogeria, però el que és una bogeria és no fer-ho". Bona nit i bona sort.

Tota la cadena de comandament policial dels Mossos serà imputada pel desallotjament violent de la plaça de Catalunya del dia 27 de maig

utada en tres actes gairebé consecutius: procés intern a l'esquerra abertzale, conferència d'Aiete i declaració d'ETA. De Sortu a Bildu i de Bildu a Amaiur, amb resultats històrics de l'esquerra abertzale.

Un any 2011 que es resumeix en dues dinàmiques oposades i d'evolució incerta: carrer contra poder, del frau de l'Estatut a l'auge de les consultes i de l'estafa de la crisi a

, impressions

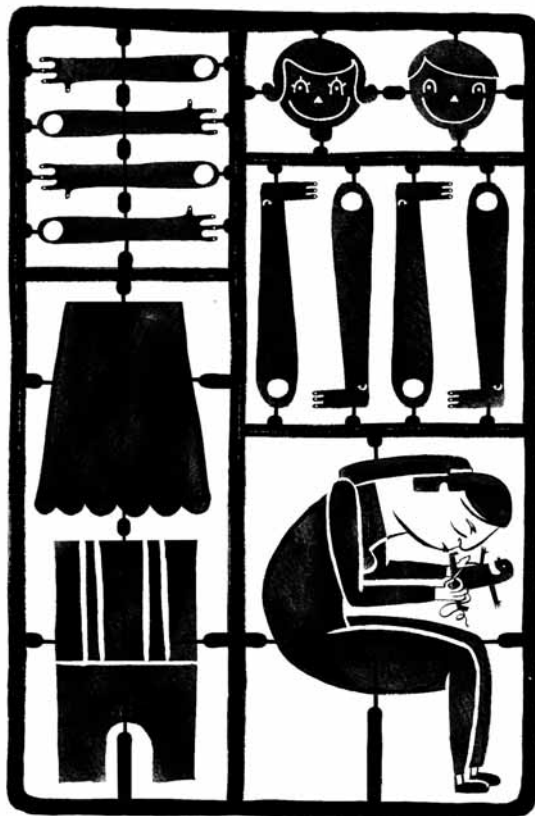
Albert Sales i Campos · Professor de Sociologia de la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

El joc de la responsabilitat social a la indústria de les joguines

Qui no ha comprat una joguina *made in China*? El 70% de les joguines del món es produeixen al gegant asiàtic i la majoria de marques internacionals tenen els seus principals proveïdors allà. Però després de més de 20 anys de domini d'aquest mercat globalitzat, els treballadores i les treballadores que fabriquen aquests habituals regals nadalencs segueixen vivint penoses condicions en milers de fàbriques de les províncies més industrials del país.

Com succeeix a la majoria de zones de nova industrialització del món, bona part dels obrers i les obreres de Guandong (província on es produeixen el 70% de les joguines xineses per a l'exportació) són immigrants que provenen d'àrees rurals. El salari de les treballadores immigrants és d'entre 850 i 1320 CNY (100-154 euros). Malgrat que es compleix amb el salari mínim legal, les persones treballadores no poden cobrir les necessitats bàsiques de les seves famílies. Per això, habitualment deixen els fills i filles a les seves poblacions d'origen on només poden desplaçar-se durant l'Any Nou xinès.

Fa 20 anys que les organitzacions internacionals de defensa dels drets laborals denuncien els salaris de misèria, les jornades de treball interminables i la repressió de qualsevol intent de lluita per un treball digne. Davant de les denúncies públiques i la preocupació de les grans marques per la seva imatge corporativa, les empreses

JULIA ABALDE

del sector han desenvolupat codis de conducta laborals i sistemes de verificació, que pretenen garantir la responsabilitat social en la

cadena de subministrament. ICTI (Internacional Council of Toy Industries), una associació empresarial que agrupa organitzacions

patronals del sector de les joguines de tot el món, va desenvolupar l'ICTI CARE Process, un sistema de seguiment de la producció que atorga a les empreses un segell que, suposadament, garanteix que el procés de manufactura dels seus productes compleix uns estàndards bàsics recollits al seu codi de conducta.

Per desgràcia, com passa a l'electrònica o a la confecció de roba, els resultats que les estratègies de responsabilitat social que comuniquen les firmes internacionals no es correspon amb el dia a dia de les persones treballadores. L'organització SACOM (Students & Scholars Against Corporate Misbehaviour) ha estat fent un seguiment de la indústria de la joguina a Xina des de 2005 i manifesta no haver detectat millores en les condicions de les persones treballadores. Durant l'estiu de 2011, SACOM ha investigat tres fàbriques de joguines proveïdores de firmes de renom com Disney, Mattel, Lego, McDonalds, Marks and Spencer i Walmart. Tot i que les tres fàbriques estan certificades per ICTI CARE des de fa anys, les condicions laborals continuen deixant molt a desitjar.

L'equip de SACOM ha documentat un excés sistemàtic d'hores extraordinàries, comptabilitzant-ne fins a 140 mensuals (quatre vegades el límit legal), endarreriments constants en el pagament de les nòmines, absència d'equips de protecció personal

en feines de manipulació de substàncies perilloses, impagaments de les cotitzacions a la seguretat social, multes arbitràries, dormitoris i espais per menjar insalubres, treball infantil durant l'estiu i negació a les obreres i els obrers d'una còpia del seu contracte laboral, entre d'altres violacions dels drets laborals bàsics reconeguts per la llei i recollits al codi de conducta d'ICTI. Per aconseguir el segell ICTI CARE, les fàbriques passen unes auditories que elles mateixes han de finançar i que, a la vista dels resultats, són molt poc creïbles. Les marques internacionals però, obliquen els fabricants xinesos a obtenir el segell, netejant així la seva imatge i convertint aquesta certificació en un lucratiu negoci. Fins a 780 marques donen suport a ICTI CARE, algunes tan importants com Mattel, Hasbro, Lego, Disney o ToysRus. Segons el seu propi lloc web, més de 2.420 fàbriques van sol·licitar el seus serveis de certificació durant novembre de 2011.

No hi ha en les estratègies de responsabilitat social de les empreses internacionals del sector cap mena de voluntat de canvi de les estructures que fan possible aquests nivells d'explotació laboral. En un entorn de competència internacional ferotge, els treballadors i les treballadores no poden ni plantejar-se la possibilitat d'arribar a comprar els cotxes HotWheels o les nines Barbie que fabriquen durant 14 hores diàries.

Anastasio Pulido, M. Antònia Benavent i Ramon Piqué · Acompanyants del procés electoral a Nicaragua

opinio@setmanaridirecta.info

Observant el procés electoral a Nicaragua

El 6 de novembre es van celebrar a Nicaragua les cinquèenes eleccions democràtiques després del període revolucionari. I un cop més, nombrosos organismes internacionals van posar la lupa sobre el procés electoral. Es tractava de validar-lo, de certificar que aquest procés responia als estàndards internacionals en matèria de transparència, participació i llibertat d'expressió. Tasca gens fàcil ni en un país com el nostre. Els sotasnignats vam participar en el procés d'acompanyament a les eleccions en el marc de la Red de Organizaciones Sociales y Sindicales de Observación Electoral Nuestra América (REDELNA). La xarxa en qüestió estava conforma-

da per persones provinents de Mèxic, Hondures, El Salvador, Costa Rica, Estats Units, Veneçuela, Uruguai, Panamà, Cuba, Noruega, Dinamarca i Països Catalans. L'objectiu de la xarxa era contribuir a l'enfortiment del procés electoral a Nicaragua i la consolidació de la democràcia en el país. La feina de l'acompanyament va consistir en visitar diferents JRV (Juntas Receptoras de Vots), de diferents departaments i de diferents municipis d'arreu del país. Es tractava d'obtenir dades seguint la metodologia definida per la mateixa xarxa, tant quantitatives com qualitatives. Els membres de la xarxa vam visitar sense previ avís les JRV i vam demanar per aspectes objectiva-

bles: l'hora d'obertura del centre, la presència de fiscals dels diferents partits, la publicació visible del padró, si havia hagut gent que no havia pogut votar, si hi havia hagut conflictes en algun moment del procés, etc. Val a dir que vam tenir especial interès en saber com s'havia gestionat l'absència de gent en el cens, si era el cas. El procediment, en aquesta casos, era elaborar una llista amb les acreditacions corresponents abans de procedir a la votació, seguint les instruccions del Consell Suprem Electoral (CSE). La llista era posteriorment acarada pel CSE per evitar duplicitats de vots. Paral·lelament, la nostra missió va ser observar com es desenvolupava el procés: veure si

s'assegurava la privacitat del vot, si hi havia propaganda partidista dins del centre de vot, etc. Va ser, doncs, un acompanyament actiu, que no es limitava a realitzar una observació distant en l'espai, ja que érem conscients que era la nostra manera de contribuir a enfortir el procés electoral i la legitimitat o el descrèdit del procés. A nivell quantitatiu, els 72 acompanyats de la xarxa vam visitar un total de 317 centres de vot repartits en 11 departaments dels 15 que té el país. Vam poder constatar que en el 100% dels centres hi havia fiscals dels partits. En el 100% hi havia procuradors electorals. En el 100% hi havia membres de la policia electoral. En cap centre de vot se'ns va vetar l'entrada, ni a

nosaltres ni a altres observadors internacionals d'altres instàncies amb qui ens vam creuar.

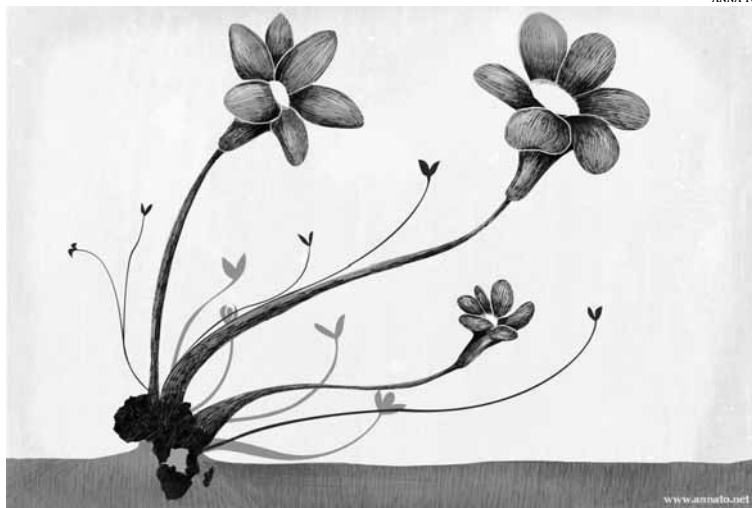
Vam observar, doncs, un procés tranquil, ordenat, sense incidents rellevants, cosa que no corresponia a algunes notícies que alguns mitjans van oferir. Com en moltes altres parts del món, el nostre país inclòs, l'encaix d'una desfeta no sempre és un procés fàcil i Nicaragua no és cap excepció.

Atenent, però, la història recent d'aquest país centreamericà, el més rellevant és que les confrontacions polítiques ja no es resolen a través de la violència, i que cada contesa electoral representa un pas endavant en la consolidació de la democràcia.

Josep Maria Royo · Investigador de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB
opinio@setmanaridirecta.info

Espiral d'inestabilitat al Congo

El president de la República Democràtica del Congo (RDC), Joseph Kabila, ha estat proclamat guanyador a les eleccions presidencials del 28 de novembre amb un 48,95% dels vots, enmig d'acusacions d'irregularitats i de frau electoral. Els resultats foren revelats el 9 de desembre, tres dies després del calendari estipulat prèviament, fet que va desencadenar tot tipus d'especulacions. El principal candidat opositor, Étienne Tshisekedi, que ha obtingut el 32,33% dels vots, ha rebutjat els resultats i s'ha autoproclamat guanyador de les eleccions. El Centre Carter i la UE, amb missions sobre el terreny, han anunciat que els resultats manquen de credibilitat, i han qüestionat el recompte de vots fet per la Comissió Electoral Nacional Independent, qualificat de caòtic. Els vots de gairebé 5.000 col·legis electorals d'un total de 64.000, el 7,6%, no han estat comptats, 2.000 dels quals corresponen a la capital, un dels feus opositors. Els principals líders opositors han demanat la mediació de Nacions Unides, la UA i la UE per resoldre la situació. Alguns carrers de la capital, Kinshasa, s'han convertit en veritables camps de batalla, on els partidaris de l'oposició vinculats al partit de Tshisekedi, UDPS, han aixecat barricades i s'han enfrontat als cossos de seguretat, que han utilitzat gasos lacrimògens i trets a l'aire. La situació, per a molts observadors, és explosiva. Tot i que la comunitat internacional ha fet una crida a la contenció i a l'acceptació dels resultats, l'exèrcit i la policia es troben en estat d'alerta disposats a fer acceptar els resultats, si cal, per la força. Tanmateix, la lògica crida a la calma i la primera reacció demanant l'acceptació dels resultats també implica acceptar el frau per part de la comunitat internacional que ara s'està constatant d'unes dimensions majors del que es podia imaginar. Tanmateix, la campanya electoral va transcórrer en un clima de certa calma. Butembo, una de les principals de la regió del Grand Nord, a la província de Kivu Nord, a l'est de la RDC, va acollir durant els darrers dies els mítings electorals del candidat a la reelecció, Joseph Kabila, i dels principals candidats opositors Vital Kamerhe i Étienne Tshisekedi, així com també del fill d'aquesta terra, Mbusa Nyamwisi, el

que fou líder d'uns dels principals grups armats durant la guerra entre el 1998 i el 2003, el RCD/K-ML, avui en dia reconverit en partit polític. Aquesta guerra, anomenada la Primera Guerra Mundial Africana perquè hi participaren una desena de països de la regió, tot i que assolí diversos acords de pau pels quals es retiraren les Forces Armades dels països veïns, continua oberta perquè encara queden alguns grups armats locals i estrangers presents a l'est del país creant un clima de violència i inseguretat. Durant la campanya, milers de persones es van concentrar per a escoltar els principals candidats, en un clima general de tranquil·litat, tot i que els programes electorals han estat absents de la campanya. Cal constatar que aquest incipient clima de debat i reflexió fa cinc anys hagués estat impossible, però els fets parlen per sí mateixos. Tanmateix, l'espiral de tensió i violència s'ha incrementat a d'altres parts del país, causant un balanç de 18 víctimes mortals, on s'han produït actes d'intimidació, discursos polaritzats, demagogs i que clamen per la instrumentalització de les diferències ètniques, a la ràdio, el principal mitjà de comunicació d'aquest país, i en menor mesura a la televisió, controlada per la majoria presidencial. Étienne Tshisekedi, l'etern opositor congolès, sota el règim de Mobutu i sota els diferents governs de Kabila pare i fill, creia que havia arribat la seva oportunitat, i per això es va negar a acceptar un pacte amb els principals líders de l'oposició, fet que l'hauria acostat a la victòria.

Abans de conèixer els resultats ja s'havia declarat, simbòlica però irresponsablement, president, fet que ha augmentat les revolucions de la campanya, perquè temia que l'actual president i candidat a la reelecció, Joseph Kabila, utilitzés tots els mecanismes al seu abast per a evitar una derrota, com així sembla que ha estat. Milers d'observadors locals i uns centenars d'internacionals (de la SADC, de la UE, del Centre Carter) van intentar supervisar el respecte pels drets humans i la celebració d'unes eleccions lliures i transparents, tot i que aquest cop la comunitat internacional ha aportat molts menys observadors i l'ONU no va establir una missió electoral. Els reptes han estat enormes: quasi 64.000 col·legis electorals i 186.000 urnes per a 32 milions d'electors censats. Això s'ha traduït, gairebé inevitablement, amb nombroses irregularitats, tot i que no sabem fins a quin punt han estat decisives en el resultat final. El mateix Kabila ha reconegut l'existència d'irregularitats però nega, lògicament, que puguin afectar el resultat final. Els diferents candidats han obtingut bons resultats als seus respectius feus clientelars, fet que no sorprèn ningú, tot i que els resultats de Kabila a algunes regions, amb prop del 100% dels vots emesos favorables a la seva candidatura, han alimentat les lògiques demandes de frau. La violència i la inseguretat encara afecten l'est del país, sobretot a les zones rurals i selvàtiques allunyades de les ciutats i les vies de comunicació: les diferents milícies i els cossos de seguretat de l'Estat

són responsables de saquejos, violència sexual, atacs contra la població civil, el desplaçament forçat del voltant d'1,7 milions de persones i la contínuació de l'espoliació dels recursos naturals des de que un grup d'experts ho certifiqués l'any 2001. En aquest sentit, els Estats Units han començat a legislar per a prevenir a les seves empreses la participació d'aquesta espoliació, malgrat que Europa i sobretot la Xina, la principal compradora dels recursos naturals congoleos, guarden un silenci còmplice, així com Ruanda, porta de sortida d'aquests minerals, i també responsable de l'actual situació que pateix la RDC. Així, els diferents reptes que aquest país afrontava el 2006 continuen, en gran mesura, sense ser resoltos: la persistència de la violència i les violacions dels drets humans, una justícia lenta, cara i ineficient, un estat feble i corrupte, l'educació i la sanitat universals són encara un somni, com també l'accés a la llum i l'aigua corrent a moltes parts del país, una economia extravertida que provoca que la majoria de manufactures s'hagin d'importar, els conflictes per la propietat de la terra continuen aclaparant els jutjats... i no sembla que aquestes eleccions vagin a resoldre, en el curt termini, tots aquests reptes. El que cal destacar que ha aportat aquest procés electoral és més debat en el sí de la societat congolea, però el que no pot fer Kabila i la comunitat internacional és acceptar aquest frau perquè significa robar l'esperança de la ciutadania per superar els reptes que el país enfronta.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

La gran hipocresia del Nadal

Jordi Vida, Palafrugell

Tornem a les campanyes solidàries perquè els nens tinguin joguets, les persones no passin gana... I com a reclam, famosos que, amb el que guanyen en un mes, pagarien el que gasta una família normal en un any. Sembla com si primer generéssim la pobresa i després féssim caritat per treure'ns els remordiments o, pitjor encara, per tenir una bona imatge. Què diríem si es descobrís un metge que fes malalties per després tenir pacients a qui cuidar? Doncs això és per a mi la gran hipocresia que es crea en aquestes dates de Nadal.

Obra cara?

Albert Roca Enrich, Barcelona

He llegit fa poc a la premsa que la reforma del canòdrom Meridiana, que vaig tenir el plaer de veure tancat després d'haver vist patir els llebrers que corrien allà des que vaig néixer i després d'haver lluitat pel seu tancament, que havia costat més d'un milió d'euros i no m'ho creia.

M'hi vaig apropar al recinte, per comprovar si ja s'havia inaugurat el centre d'art contemporani que, en teoria, s'hi havia d'erigir allà, i no, res de nou. Tot el que s'ha fet és mantenir la major part de l'edifici de davant la pista, enderrocar quatre murs i posar uns gronxadors i uns arbrets, qui vulgui ho pot comprovar. Això costa un milió d'euros? I un equipament que encara no té ni lloc, que està en l'aire, ha de tenir un director que cobra 65.000 euros anuals?

El pitjor de tot són les preguntes que van venir després, dubtes ballant al meu cap: va costar el que diuen que va costar la neteja de la plaça de Catalunya després de l'acampada de les indignades? On van a parar els diners que diuen que han costat les obres quan, en realitat, costen molt menys? Ens estan estafant davant dels nostres nassos i no ens assabentem? Qui? Els mitjans de comunicació, abans de publicar notícies com aquesta donant-les per bones, no haurien de contrastar-les i denunciar-les si, finalment, comproven que s'estan inflant pressupostos d'obres públiques, pagades entre totes?

I, si no passessin aquestes coses, seria tan gran la crisi que patim, sobretot qui menys tenim? I qui respondrà per tot això? Clar que, per a mi, algunes d'aquestes preguntes tenen respostes molt clares.

. EDITORIAL

2011: Continuarà.

Si algú ens arriba a dir, l'1 de gener, que el 2011 passarien tantes coses, li hauríem dit que havia begut massa cava. Ara que toca dir adéu al 2011, només podem dir que continuarà, que el pas d'un any a un altre no serà ni molt menys l'aturador de tanta dignitat com la que enguany ha conegut aquest planeta. La dignitat esclatant i omplint de gom a gom les places per demanar una democràcia real, aturar els desnonaments o defensar els drets socials. La lluita contra la dictadura global: la dels mercats a Occident i la dels dictadors de l'Orient. De nord a sud, d'Islàndia a Tahrir. Dignitat, dignitat i dignitat. Sí, nosaltres sí que som d'este món, tot i la marea neoliberal que ens assota. Perquè no serho, referenciant un altre protagonista de 2011 -Mumia Abu-Jamal-

és de bojos. La banca guanya 51 milions d'euros cda dia. Les empreses de l'Ibex35, 108 milions diaris. I als Països Catalans, les classes populars només comptem en milions les pobres. I ens comencen a sortir els comptes: això no se sosté per enlloc. Retallades, atur i més exclusió: dos milions de pobres. Crisi per a qui? I malgrat l'esclat d'alè fresc, és inevitable percebre l'olor putrefacta de l'exèrcit nord-americà abandonat l'Iraq després de devastar-lo durant nou anys o l'aire tòxic del Japó després de la catàstrofe de Fukushima, amb l'esperança -si no la certesa- que això no s'acaba aquí. Perquè cada cuc mort serà una papallona i perquè, el 2012, tornarem a lluitar per tornar a vèncer. Cada dia, allà i aquí, a les places, als carrers i a la redacció.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana teniu la darrera DIRECTA de l'any 2011 a les mans. Tornarem a sortir al carrer el dimecres 11 de gener de 2012, després d'unes merescudes vacances. Aquest ha estat un any molt important per a nosaltres. D'una banda, hem consolidat la integració de la nostra capçalera amb la d'Il·lacrua. Els *Quaderns d'Il·lacrua* ja formen part indistricable de la DIRECTA, amb una acollida molt bona per part de les lectores i enllaçant amb una tradició de premsa alternativa, que l'any que ve complirà el seu vintè aniversari. De l'altra, hem pogut gaudir d'una nova fornada de gent jove (i no tan jove) que s'ha animat a col·laborar en algun dels aspectes del nostre projecte, que són molts, des de la redacció a la distribució, passant per la difusió i el manteniment informàtic. Finalment, hem iniciat un nou projecte amb la pàgina web de la DIRECTA per donar cobertura en temps real, minut a minut, als esdeveniments que protagonitzen els moviments socials. Com sempre, el balanç econòmic no és bo, però la resta és excel·lent. Esperem que l'any que ve sigui millor encara. Si realment passem de la indignació a l'acció, segur que ho serà. Bé, fins l'any que ve, sigueu dolentes. Salut!

. FE D'ERRADES

– Una de les peces de DVD publicades a la pàgina 20 del número 251 contenia una errada. El títol de la pel·lícula de Montxo Armendáriz és *No tengas miedo*. Es va publicar per error el títol *No tengo miedo*.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Amb petites espurnes, cap a la gran flamarada

Aitor Blanc
directa@setmanaridirecta.info

Mitjans de comunicació, bancs i caixes, partits polítics, empreses multinacionals... tot un seguit de subjectes que mouen i decideixen el devenir de la societat, el de cadascuna de nosaltres. Però davant d'això veiem com van sorgint petites espurnes que van encenent el foc, el que s'anomena el "foc de la resistència". Un foc que ha d'acabar esdevenint una gran flamarada de lluites esteses pel territori. Però l'interessant, i important, seria que les espurnes no desapareguin i mantinguin les flames enceses permanentment, ja que és així com la flamarada podrà esdevenir l'incendi que ha de fer front a les retallades

socials i laborals d'un sistema injust de per si, la destrucció del territori, les discriminacions de tot tipus... I d'espurnes n'hi ha un munt i cada cop més actives arreu del territori dels Països Catalans: mitjans com la DIRECTA i La Tele i d'altres d'àmbits més localistes; xarxes de casals, ateneus, centres socials que ara tendeixen a coordinar-se; xarxes cooperatives de diferents àmbits com ara la COOP57 que va arrelant al territori -sent pionera la recent constitució de la secció del Barcelonès Nord-; xarxes socials i moviments populars, com les assemblees de barri i d'indignades; candidatures populars que treuen més representació institucional als municipis... Tot un seguit d'espurnes que van esdevenint flames que, amb la seva exten-

sió, aniran esdevenint flamarades que, conjuntes, han de fer un gran estrall social. Però la flamarada, en la seva extensió, ha de tenir un rumb clar, per tal que no esdevingui un incendi que acabi les petites espurnes inicials. I d'exemples en tenim molts, amb idees clares i rumb creats per les situacions objectives i que caldrà veure si esdevenen incendis "constructius" o que facin desaparèixer les petites espurnes inicials; com diuen els companys d'At Versaris en una cançó a La Tuerka: "Como muestra un botón, mira Bildu. Como muestra un botón, mira Venezuela". En conclusió, que front a tot el que ja tenim i el que se'ns ve al damunt...preparar-nos per guiar les flamarades, entre totes, cap a un incendi del capital!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

FEL

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il.lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Il·lacrua | quadersnillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi, Ana Paola Van Dalen i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torres Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galf i Muriel Comas La indirecta | Mar Vallecillos i Jordi de Miguel FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 20

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

L'Ajuntament de Sallent
reprova els Mossos | PÀG. 10

Detencions a la Universitat
de Girona | PÀG. 10

Bloc de pisos per a persones
desnonades | PÀG. 11

Acció contra les despeses
militars | PÀG. 12

BARCELONA · LES CONDICIONS DE DETENCIÓ ALS CIE PODEN SER PITJORS QUE LES DE LES PRESONS, SEGONS SOS RACISME

Mobilització per denunciar l'existència del 'Guantánamo de la Zona Franca'

El 18 de desembre es va organitzar una jornada contra el racisme i la situació de les migrants. Les direccions dels centres d'internament poden imposar la normativa que creguin oportuna

Nico Lupo Sonnabend i Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

Una concentració davant del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca va posar punt final a la jornada reivindicativa contra el racisme el 18 de desembre. Al final de l'acte, es va llegir un manifest on es denunciava l'existència d'aquests centres i les polítiques discriminatòries que apliquen. L'acte va ser precedit per una llarga manifestació matutina, que va recórrer els carrers del centre de Barcelona fins arribar al parc de la Ciutadella, on es va fer un dinar popular per a les assistents.

Sense haver comès cap delictes, les migrants són capturades de manera arbitrària per la policia i traslladades al CIE

El 18 de desembre va ser, un any més, el dia que es va celebrar la jornada d'acció global contra el racisme i pels drets de les persones migrants, refugiades i desplaçades. El discurs dels actes que s'han anat succeint s'ha centrat en la denúncia de la desigualtat econòmica de les persones migrades, una situació que es veu agreujada,

Els Mossos custodien el CIE de la Zona Franca durant l'acte de protesta

en molts casos, per les condicions jurídiques existents a la majoria d'estats europeus.

Prop de 200 persones de diverses procedències es van aplegar davant del CIE de la Zona Franca, envoltat de polígons i carrers sense nom. La concentració es va acompanyar d'una encesa de torxes per recordar que la gent detinguda "no està sola", en paraules de Kheraba. Diversos col·lectius i entitats, com ara la Campanya pel tancament dels CIE, Papers i drets per a tothom o el Moviment 15-M, entre d'altres, van organitzar o participar als actes del 18 de desembre.

"S'ha d'afavorir l'autoorganització de les persones immigrants"

"Jo he vingut aquí perquè crec que les detencions d'immigrants per causa d'una falta administrativa són injustes", explicava Maria Antònia, una dona gran que havia pujat al bus noliejat des de la plaça d'Espanya per arribar al centre. Maria Antònia, que va viure cinc anys a l'Equador, denuncia que "els europeus, en canvi, podem viatjar pel món sense problemes", fet que demostra que "tenim una visió totalment eurocèntrica". "La jornada ha estat una oportunitat per mostrar la solidaritat per part de la gent autòctona i perquè la gent

pregués la paraula -explicava Carla, d'Enredades-, però també per fomentar l'autoorganització de les persones immigrants".

Els centres d'internament d'estrangers (CIE) són espais de reclusió on els estats empresonen les persones migrants pel sol fet de no tenir la documentació en regla. Sense haver comès cap delictes, les migrants són capturades de manera arbitrària per la policia i traslladades al CIE, on poden romandre preses fins a 60 dies.

Anomenats oficialment *establiments públics de caràcter no penitenciari*, tenen una normativa a voltes "més obscura que la de les

presons", asseguren des de SOS Racisme, ja que no existeix un marc d'actuació conjunt als centres, on cada direcció té la potestat d'establir l'actuació intramurs que consideri adient.

Una de les qüestions més angoixants de la situació de les persones recluses són les gàbies on viuen en grups de vuit. Només són traslladades a la infermeria en casos de malalties greus i els contagis són constants. El centre té un pati, on la gent tancada passa els dies "fumant i xerrant", expliquen membres de col·lectius de defensa dels drets de les migrants que han pogut entrar al CIE. "Es passen el dia esperant el no res, no saben el que els espera a dins ni, després, a fora". El centre, totalment gestionat per la policia, no organitza cap activitat lúdica on puguin participar les detingudes.

El centre, gestionat per la policia, no organitza cap activitat lúdica on hi puguin participar les detingudes

A la concentració, hi van assistir persones nascudes a Europa i migrants que formen part d'alguna associació o que han vingut pel seu compte. Modu, que és senegalès i viu a Catalunya des de fa dos anys, va assistir a la concentració per-

, així està el pati

>>> Ve de la pàgina anterior

què un amic li va comentar que "hi havia una jornada contra el racisme".

Es van llegir cartes de testimonis que havien passat pel centre i ja han estat deportades. "L'aigua de les dutxes és freda, el menjar també és fred i insuficient", narrava una de les missives. Els centres tenen un funcionament molt opac: molt poca gent sense cap vinculació amb el centre ha pogut entrar-hi i la gent que ho ha fet, ha estat guiada i no ha tingut contacte amb les persones detingudes.

Les visites, amb mampara i telèfon

En aquest *Guantánamo de la Zona Franca* -tal com l'anomenen algunes entitats i persones favorables al seu tancament-, les persones recluses no tenen nom i sempre són cridades pel seu número. Durant les visites de familiars, no hi pot haver cap mena de contacte i tot es fa amb la presència d'una mampara i a través d'un telèfon. A més, el centre té una cel·la de càstig que l'antic director negava que existís. L'últim racó d'esbarjo és una biblioteca que no té llibres. Les entitats demanen la instal·lació de càmeres per prevenir maltractaments o per poder denunciar l'abús en el tracte a les interns, que ja ha estat demostrat en diversos informes.

Les entitats demanen la instal·lació de càmeres per prevenir maltractaments o per poder denunciar l'abús en el tracte

El manifest també denuncia la situació sociolaboral de les persones d'origen migrat, el 33% de les quals es troba a l'atur i, en molts casos, sense ajudes institucionals. També s'ha criticat la retallada de les ajudes per a la gent aturada per part del govern de la Generalitat.

Actualment, davant el risc d'un augment del conflicte social, les batudes al carrer per controlar les migrants irregulars "s'han tornat més subtils", explica Khedara. "Els controls tenen un perfil ètnic molt marcat", explica José Peñín de SOS Racisme. "Hi ha casos de gent que va ser expulsada sense que la seva família o advocat se n'assabentés", afirma. Tot i que la majoria de persones empresonades no són deportades, el calvari continua al carrer: tenen l'ordre d'expulsió activada durant cinc anys i no poden regularitzar la seva situació ni iniciar un procés d'arrelament.

BARCELONA · PARLEM AMB MUBARAK, UNA PERSONA QUE HA ESTAT EMPRESONADA PER NO TENIR PAPERS

"He viscut aquesta experiència i em volia solidaritzar amb els que estan aquí"

Marc Rude
redaccio@setmanaridirecta.info

Mubarak, que és ghanès i va estar reclòs al CIE de València, explica el seu testimoni a la DIRECTA. "Em van detenir a Osca un diumenge com avui, era el dia 31 de maig de 2009. Estava assegut amb uns amics; jo estava de visita i van venir dos policies a controlar. Com que no tenia els papers, em van dur a la comissaria i, el dia següent, em van portar davant el jutge, que va dir que m'havien d'expulsar del país... sense haver fet res. Llavors, aquell mateix dia, em van dur a València i vaig estar allà durant 36 dies; com que no tenia el passaport, el meu consolador estava inves-

VERA GIRO

tigant si realment era ghanès. En aquella època no em podien detenir més de 40 dies i, quan ja s'a-

propava la data, em van deixar en llibertat i vaig tornar a Barcelona". Mentre estava pres, Mubarak

va patir una infecció d'orina molt dolorosa, per la qual va rebre un tractament insuficient. Ell creu que "cap persona no ha ser discriminada pel seu color i menys per no tenir els papers". Avui, diu: "He

"Cap persona no ha de ser discriminada pel seu color"

vingut perquè he viscut aquesta experiència i em volia solidaritzar amb els que estan aquí. Ara tinc els meus papers i no tinc por de passejar pels carrers".

Màlaga: CIE Capuchinos

El CIE malagueny està situat a l'antiga caserna militar de Capuchinos, un edifici ruïnós que no reuneix ni les condicions de salubritat més mínimes. El ple de l'Ajuntament, la fiscalia i el defensor del poble andalús demanen la seva clausura des de fa anys. El 2006, set agents de policia van ser acusats d'agredir sexualment diverses internes, cosa que va implicar el cessament del director i del cap de seguretat del centre. El 2007, un informe del Parlament Europeu parlava de condicions de vida "deplorables". L'associació Red Acoge ha documentat que dotze persones compartien una cel·la de 30 metres quadrats, mentre que el president de la Plataforma de Solidaridad con los Inmigrantes de Màlaga afirma que "hi ha hagut casos de reclusió de dones embarassades a punt de parir i de persones amb malalties mentals i depressions". Aquest estiu, el 15-M i altres grups van convocar una sèrie de protestes per impedir la deportació de Sidi Hamed Bouziane, un jove algerià que estava amenaçat de mort pels aparells repressius del règim del seu país. El 7 d'agost, la policia va carregar amb violència contra una cinquantena d'indignades, però, finalment, la subdelegació del govern a Sevilla va revocar l'ordre d'expulsió de Bouziane, després que es casés amb una cordovesa a l'interior del CIE, fet que li va permetre obtenir la residència temporal. No obstant això, les protestes van continuar i, entre els dies 23 i 25 d'agost, la ciutat va acollir la primera Trobada Estatal de Col·lectius en Lluita Contra els CIE, on diferents organitzacions estatals i europees van decidir posar en marxa una campanya conjunta contra la creixent vulneració de drets que pateix la població migrat.

València: CIE Zapadores

El sòrdid històric del centre de Zapadores ha convertit València en un nucli important de la lluita contra els CIE. Mobilitzats per la Campanya CIE'S NO, les activistes valencianes es concentren a la porta de l'edifici cada últim dimarts de mes des de fa dos anys. Segons expliquen les desenes d'organitzacions i xarxes socials que integren la iniciativa, moltes internes afirmen que han "rebut cops, mals tractes i vexacions per part de la policia". Per reprimir una vaga de fam iniciada a principis de desembre de l'any passat, diverses persones recluses van ser obligades a passar hores sota la pluja amb les mans enlaira al pati del recinte. En una altra ocasió, els tribunals van cridar a declarar un intern després que aquest hagués interposat una denúncia per maltractaments a través del seu advocat i una vintena d'ONG. La víctima va exposar davant el jutge que estava disposada a reconèixer els seus agressors, però no ho va poder fer perquè la van deportar dues hores després. Feia quinze anys que viva a l'Estat i n'havia cotitzat deu a la Seguretat Social.

Madrid: CIE Aluche

Un informe elaborat el 2009 per la Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat va documentar diversos casos de tortures i maltractaments. Pau Pérez-Sales, psiquiatre que va dirigir la investigació, declarava: "El tracte que pateixen, en moltes ocasions, és denigrant i d'absoluta humiliació: des d'interns que porten els mateixos calçotets durant un mes fins a persones que han de fer les seves necessitats en una ampolla perquè, a la nit, està prohibit anar al lavabo". L'abril passat, el jutjat va haver d'obligar la direcció a prestar l'assistència necessària a una dona amb càncer, ja que les seves necessitats mèdiques no s'estaven complint. El magistrat també va obligar la policia a col·locar correctament la placa d'identificació, ja que la portaven al revés per impedir les que els presos poguessin denunciar abusos.

La fortalesa europea

La política comunitària de fronteres i migracions, que ha portat a l'establiment del que Migreuop qualifica com "l'Europa dels camps" (de concentració), va començar el 1995 amb la signatura dels Acords de Schengen. La UE es va fortificar i va tancar el pas als fluxos migratoris provinents d'un Sud empobrit, en gran part, per culpa de les pròpies potències occidentals. La Directiva de Retorn, més coneguda com a *Directiva de la vergonya*, va ser aprovada el 2008 d'esquenes a les crítiques de diverses organitzacions i dels governs llatinoamericans i africans. La seva aplicació va agreujar la situació. El mapa d'Europa està ple de camps d'internament, mètode definitiu de criminalització de les persones migrants que han aconseguit traspasar les tanques, físiques o simbòliques, que separen les dues ribes de la Mediterrània. Un dels centres de retenció més coneguts es troba a la illa italiana de Lampedusa. Al complex, hi malviuen centenars de persones nord-africanes que, de vegades, han protagonitzat motins, indignades pel tracte que rebien. Al setembre, més de 300 tunisianes es van manifestar contra les condicions en què es viu al centre i contra les repatriacions forçades. A la primavera, la guerra civil líbia van comportar un augment important del trànsit de migrants pel pas sicilià, magnificat per la suspensió de l'acord bilateral entre Itàlia i Gaddafi, que garantia la repatriació de les persones detingudes. L'Estat francès de Sarkozy, que a l'estiu va tancar la frontera alpina per evitar que la gent exiliada de Líbia i Tunísia arribés fins al seu territori, és el marc de referència de la xenofòbia institucional a Europa. Només durant el 2010, més de 60.000 persones van ser internades en un Centre de Retenció Administratiu. El 55% del total de les detingudes van ser alliberades posteriorment perquè, en molts casos, la magistratura considerava que la retenció era "contrària al dret". Un informe deixa al descobert que, al llarg de l'any, 500 nens i nenes van passar pels CIE francesos. La política migratòria del Regne Unit també arrossega una carrera força dramàtica i, durant els últims anys, s'ha cobrat diverses vides.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · ELS MURS DELS CENTRES D'INTERNAMENT D'ESTRANGERS OCULTEN UNA DE LES INJUSTÍCIES MÉS FLAGRANTS D'EUROPA

Empresonen les migrants pel sol fet de no tenir la documentació en regla

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

ELS centres d'internament d'estrangers (CIE) són espais de reclusió en els estats de la Unió Europea empresonen les persones migrants pel sol fet de no tenir la documentació en regla. Sense haver comès cap delictes, són capturades de manera arbitrària per la policia i traslladades al CIE, on poden romandre preses fins a 60 dies. El pas següent és la deportació. Oficialment, els CIE són "establiments públics de caràcter no penitenciari", eufemisme que amaga una xarxa de camps de concentració al marge de la legislació sobre presons, dependents del Ministeri de l'Interior i gestionats per la policia espanyola. Les condicions en què hi sobreviuen les internes són inhumanes i han estat denunciades per una llarga llista d'organitzacions estatals i internacionals. Els mitjans i les ONG tenen vetada l'entrada als centres, una falta de transparència que permet encobrir les violacions de drets que s'hi produeixen. No obstant això, la gent que -per experiència- en pot donar testimoni parla de vivències esfereïdores, que ens fan recordar alguns dels episodis més tenebrosos del segle XX. En aquest sentit, el silenci mediàtic facilita el desconeixement social d'una situació d'injustícia pròxima i quotidiana, davant la qual la ciutadania no pot romandre impassible. A l'Estat espanyol, els CIE van aparèixer

L'any passat, hi van ser internades un total de 26.032 persones

amb la primera llei d'estrangeria, aprovada el 1985, però, des de principis de la dècada passada, van anar adquirint cada cop més rellevància. Segons l'informe de la fiscalia, l'any passat hi van ser internades un total de 26.032 persones, distribuïdes en nou centres repartits arreu de la geografia estatal: Madrid, Barcelona, València, Màlaga, Tarifa, Algesires, Tenerife, Fuerteventura i Gran Canària. Alguns estan ubicats en antigues presons o casernes militars que han quedat obsoletes. A Barcelona, el CIE de la Zona Franca va substituir, el 2006, les instal·lacions de la Verneda, un soterrani amb unes condicions de llum i ventilació pessimes, on es van arribar a sis metres quadrats.

BÁRBARA BOYERO

Les activistes van cridar contra l'existència dels CIE, considerats per diverses entitats com veritables camps de concentració

Drets vulnerats

Qualsevol incongruència entre els documents adquirits i la legislació vigent és suficient perquè una persona migrant experimenti la privació de llibertat dins els murs d'un CIE. "No són delinqüents: només han comès una falta administrativa no gaire més greu que una infracció al volant", declarava Carlos Carnicer, president del Consell General de l'Advocacia Espanyola. Si bé la mera existència de llocs com aquests ja constitueix una vulneració de drets, la situació es veu agreujada per l'escassa protecció legal de les recluses. El funcionament dels centres no es va regular fins l'any 1999 a través d'una ordre ministerial, considerada ambigua i incompleta per molta gent. L'autoritat que es delega a la direcció dels CIE és gairebé absoluta. Si hi afegim la falta de càmeres de videovigilància, ens trobem que la policia opera amb plena impunitat, a part de dur a terme una feina per la qual no està qualificada. Després de fer una inspecció, l'any passat, el defensor del poble va constatar que, dins els CIE, "no existeixen mecanismes efectius de control de l'actuació policial", a més de detectar una "absència generalitzada de serveis d'assistència social". El periodista Sergi Picazo afirma que "les presons tenen reglament intern i, si un pres rep un maltractament, té uns mecanismes de denúncia que, al CIE, no existeixen". Tot plegat ha fet que s'hagi arribat a parlar de *petits Guantánamos*.

Migreurop, una xarxa euroafricana formada per 38 associacions humanitàries provinents de tretze

països de les dues ribes de Mediterrani, va presentar, a Màlaga, l'informe *CIE: Derechos vulnerados*, on es recullen les experiències acumulades després d'aconseguir entrar als CIE de Barcelona, Madrid, Màlaga i Algesires. La investigació conclou que es tracta de "veritables presons", on "la privació de drets en ocasions és superior a la que s'aplica als centres penitenciaris" i on, tanmateix, es dona un "escàs o nul control per part de l'autoritat judicial competent" i un "dèficit legislatiu important. Tots aquests elements porten a una falta de garantia dels drets fonamentals que converteix els CIE en autèntiques "estructures de maltractament".

Condicions inhumanes i casos de tortura

L'informe *Voces desde y contra los Centros de Internamiento de Extranjeros*, editat el 2009 per Ferrocarril Clandestino, Médicos Mundo i SOS Racismo Madrid, explica que "testimoni rere testimoni, la denúncia de les condicions d'habitabilitat, que queden molt lluny dels mínims desitjables, es repeteix" i "també apareixen, reiteradament, denúncies de maltractaments verbals, físics i psicològics per part del personal policial". Sobre població a les cel·les, alimentació, vestit i atenció sanitària insuficients, falta d'equips i tot tipus d'abusos i coaccions per part dels agents són el pa de cada dia als CIE.

La Coordinadora per a la Prevenció i la Denúncia de la Tortura va fer públic, el mes de juny, el seu informe anual, que recull 251 casos docu-

mentats de tortura de la mà de funcionari públic el 2010 a l'Estat espanyol. El CIE valencià de Zapadotes és una de les institucions que hi apareix més vegades. A.B., de 55 anys i d'origen marroquí, va morir a la seva cel·la després que el personal mèdic del Centro de Salud de San Luís no li detectés cap anomalia. B.N., de nacionalitat algeriana, va ser colpejat en públic fins que va perdre el coneixement. El senegalès N.C. es va queixar de la mala higiene del centre i, tot seguit, diversos agents el van pegar i van obligar-lo a prendre una medicació desconeguda. A Madrid, el ciutadà colombià R.A. va haver de ser traslladat a l'hospital després de ser apallissat brutalment, mentre que, a Barcelona, trobem el suïcida d'M.A., un noi de 22 anys que es trobava sancionat amb aïllament i no rebia tractament pels problemes de salut mental que patia. El 2009, el CIE de la Zona Franca ja es va cobrar la vida d'un altre jove, que oficialment "es va penjar amb una samarreta al sostre de la cel·la". Per acció o per omissió, la policia espanyola és responsable de les morts, ja que es van produir sota la seva custòdia.

Persecució de les persones migrants

L'estada als CIE només és un esglaó d'un dispositiu que travessa la vida de les persones migrants. Les víctimes sovint són capturades en batudes policials massives, on la policia identifica la gent basant-se en criteris racistes. Cheik Dia, un madrileny d'origen senegalès, en fa una síntesi aproximada: "Si ets negre, et dema-

nen la documentació". Les *caceres de migrants* han rebut múltiples condemnes i fins i tot les Nacions Unides han demanat explicacions a l'Estat respecte a aquestes pràctiques discriminatòries. Després del seu pas pel CIE, les migrants acostumen a ser deportades amb avió, els anomenats *vols de la vergonya*. L'any 2006, Osamuyia Aikipitanhi, un home d'origen nigerià que era traslladat sota custòdia per la policia espanyola, va morir emmordassat i lligat de peus i mans.

El govern de Zapatero va impulsar una reforma de la llei d'estrangeria, el 2009, que imposa condicions encara més dures a les persones migrants. El període màxim de reclusió en un CIE es va allargar de 40 a 60 dies, a la vegada que es restringien el reagrupament familiar i el dret d'asil. Amb el nou executiu del PP, la situació podria empitjorar encara més, si recordem que, fa dos anys, el parlament espanyol va rebutjar la proposta popular d'un "contracte d'integració per immigrants" que, entre d'altres coses, volia allargar el termini màxim d'estada als CIE als 70 dies. El mateix portaveu del PSOE va definir la iniciativa com a "inútil, degradant i de fons xenòfob".

Arran de la recessió, una de cada tres migrants està a l'atur

A la vegada, la gent nouvinguda es troba en una situació especialment vulnerable davant la crisi, ja que necessita un contracte laboral per renovar els papers de la residència. A més, arran de la recessió, que ha tingut un impacte important en sectors com la construcció, una de cada tres migrants està a l'atur. Durant la protesta del diumenge 18, els col·lectius de migrants denunciaven: "Ens tracten com a mà d'obra barata que utilitzen quan li convé al mercat laboral i que llencen a les escombraries quan ja no li interessa". Les autoritats s'encarreguen de la tasca de perseguir-los i, a través del seu aparell repressiu, es dediquen a fer la vida impossible als nostres veïns i veïnes. El Ministeri de l'Interior afirma que ha repatriat 30.163 migrants el 2010. Aquestes xifres són persones que, sovint, fa anys que conviuen entre nosaltres, han construït la seva vida aquí i, ara, són expulsades de la seva terra d'acollida perquè el sistema econòmic ho ha decidit.

, així està el pati

BAGES · EL PLE MUNICIPAL APROVA UNA MOCIÓ QUE INSTA LA POLICIA CATALANA A TRACTAR LA CIUTADANIA “COM A PERSONES”

Sallent reprova els Mossos per la violència que van emprar per ‘protegir’ Artur Mas

David Fernández

redaccio@setmanaridirecta.info

Després de fer una visita a diferents empreses del Bages, el 7 de desembre, el president Artur Mas es va desplaçar fins a Sallent per signar al llibre d'honor de l'Ajuntament. L'esperaven, convocades a través de les xarxes socials, una quarantena llarga de veïns i veïnes, que protestaven pacíficament per les retallades antisocials de l'executiu convergent. Unitats antidisturbis de l'Àrea de Reforç dels Recursos Operatius (ARRO), amb la presència -inusual al municipi- de policies de paísà, van encerclar la protesta i, a empentes, van desplaçar, separar i arraconar la gent a la plaça de la Vila. Es van produir moments de tensió, indignació i desconcert. Més encara quan el cap de l'operatiu va pretendre dividir les persones concentrades sota una catalogació genèrica de “violents i no violents”. Els criteris de segregació es basaven en la pregunta directa del cap policial: “Véns amb els violents o no?”. La concentració va quedar dividida i la situació de bloqueig es va allargar durant 45 minuts. Només cinc dies després i a instàncies de la CUP de Sallent, el ple municipal ha reprovat obertament l'actuació policial i l'obsessió per blindar el president de tota protesta social. Totes les forces polítiques -CUP, ERC, PSC i ICV, amb l'excepció de CiU- han subscrit una moció on reproven “l'actuació dels Mossos d'Esquadra perquè es considera inapropiada, desmesurada i gens proporcionada” i ratifiquen el dret a la protesta i a la llibertat d'expressió. La moció clou instant els Mossos a tractar el veïnat “com a

DIRECTA GIRONA

Els antidisturbis dels Mossos van carregar durant l'acte institucional del president de la Generalitat que es va celebrar a la Universitat de Girona

persones, amb el respecte que correspon”. L'acord es farà arribar al Departament d'Interior i a l'Àrea Regional del Bages de la policia autonòmica. No va ser l'únic incident. Els Mossos van voler impedir l'accés a l'Ajuntament al regidor de la CUP, Albert Junyent. Un cop a dins, quan Mas va voler saludar-lo protocol·lariament, el regidor s'hi va negar amb l'argument que “no saludava els responsables de les retallades en drets socials bàsics”. Visiblement molestat, el president va etzibar-li: “Ets un mal educat”.

Un equip del SEM adscrit a la BRIMO assegura que “dotze agents van resultar ferits” durant els fets de la Universitat de Girona

Fortíssima tensió i, de nou, càrregues en un acte institucional del president de la Generalitat de Catalunya. Aquest cop, amb motiu de la celebració del vintè aniversari de la Universitat de Girona, el president Mas va participar dels actes de celebració d'aquesta onomàstica. L'acte oficial, programat a les 12 del migdia a l'Aula Magna del claustre de la Facultat de Lletres de la UdG, va ser precedit, mitja hora abans, per una protesta d'estudiants i altres membres de la comunitat universitària, entre elles, professorat i personal d'administració i serveis.

La concentració tenia com a objectiu protestar contra les retallades en matèria d'ensenyament que està aplicant el govern de la Generalitat. Els voltants del campus i l'edifici de la Facultat de Lletres es trobaven fortament custodiats pels efectius antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, provinents, en gran part, de la caserna central de la Brigada Mòbil a Sabadell.

Des del principi, hi va haver moments de tensió a l'exterior de l'edifici, davant del cordó policial que impedia l'accés de les persones a l'interior del recinte universitari. Aquí, la policia ja va fer ús de la força en diversos moments. Els instants més durs, però, es van viure al pati interior de l'edifici i van resultar en prop d'una quinzena de persones ferides de més o menys consideració, que, posteriorment, van ser ateses per quatre ambulàncies desplaçades fins al recinte. Poc després de les 2 del migdia, es van tornar a viure moments d'extrema tensió i càrregues molt contundents, que van acabar amb cinc persones retingudes, tres de les quals finalment van ser desalliberades. Van poder sortir en llibertat poc abans de les 8 del vespre, enmig de l'ovació de la gent concentrada. Amb les seves primeres paraules van explicar que, durant la detenció i el trasllat, van patir “agressions per part dels agents”. A partir d'ara, hauran d'afrontar un procés judicial en què els Mossos d'Esquadra les acusaran de desordres públics i

atemptat a l'autoritat. La policia catalana va emetre un comunicat on s'assegurava que, entre els antidisturbis hi va haver un balanç de “dotze agents ferits”. Cal dir, però, que les ambulàncies que van redactar aquests informes mèdics pertanyen al grup ORCA, una unitat especial d'atenció mèdica destinada només a la Brigada Mòbil (BRIMO). Es van traslladar a Girona amb el mateix comboi que els antidisturbis, tenen la seva seu central al SEM de Barcelona i, entre els seus càrrecs responsables, hi figuren expolícies.

La CUP de Girona i el SEPC van emetre comunicats on denuncien la invasió policial del campus, “la brutalitat i la desproporció utilitzades” pels efectius policials i les detencions. A més, davant la gravetat dels fets succeïts a la Universitat de Girona, la Plataforma UdG va convocar una concentració de denúncia el dilluns 19 de desembre a les 12 del migdia davant el rectorat de la UdG, seguida d'una assemblea extraordinària. D.F.

> Mas marxa pel darrere a Reus

Crits de tot tipus, pancartes, sopar i gent abrigada fins amunt. La convocatòria feia setmanes que circulava per les xarxes socials, les autoritats n'estaven al corrent i, per tant, una gran dotació de Mossos va acollir la protesta. La Cambra de Comerç de Reus havia convidat Artur Mas al sopar del seu 125è aniversari. Un sopar de luxe en època de retallades. A fora, “calma tensa” segons moltes de les assistents. A dins, “calma i tranquil·litat”. Tot formava part del guió. Potser perquè no s'esperaven que, des de quarts d'11 del vespre fins a la 1 de la matinada, centenars de persones -prop de 300- s'apleguessin a l'exterior del Vermut Rofes, a la plaça de les Aigües de la capital del Baix Camp. O potser perquè no volien cap gran escàndol. El cas és que, després que el president de la Cambra passés, no gaire desapercebut, a la vora de la protesta, Mas va triar l'opció senzilla: la porta del darrere. L'Assemblea Popular de Reus va aconseguir, com està succeint en tota la seva legislatura, que el càrrec autonòmic eviti el cara a cara amb la ciutadania. El 15 de desembre no hi va haver disturbis, però els intents de traspasar un cordó policial que més aviat actuava amb actitud d'antidisturbis van ser evidents. Finalment, després de dues hores, la concentració es va dissoldre sense més incidents. JOSEP MARIA LLARADÓ

, així està el pati

TERRASSA · L'IMMOBLE PORTAVA DOS ANYS BUIT I LA PAH DE LA CIUTAT LI DONARÀ UN ÚS PER A ONZE FAMÍLIES

El bloc de Catalunya Caixa allotjarà persones que s'han quedat sense sostre

ALBERT GARCIA

La PAH va organitzar, el 16 de desembre, una manifestació que va acabar amb l'ocupació del bloc de Catalunya Caixa

Anabel Raluy
redaccio@setmanaridirecta.info

Una gran manifestació convocada per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de Terrassa (PAH) el 16 de desembre va culminar amb l'ocupació d'un bloc de pisos del carrer Pompeu Fabra. D'aquesta manera, seguia el camí iniciat per la plataforma quatre mesos abans, quan es va ocupar un altre immoble al sector sud de la ciutat. Ambdós blocs són edificis d'obra nova que les caixes no han pogut vendre i que llueixen pancartes on es pot llegir: "Lloguer social ja, obra social la PAH".

Un dels allotjats al nou edifici és David Ruiz, que va contractar una hipoteca amb el banc BBVA el 2006 i que va deixar de pagar-la quan ell i la seva parella es van quedar a l'atur l'any 2008. A inicis d'any, va entrar a la plataforma d'afectats, des d'on van començar a fer pressió per aconseguir la dació en pagament, concessió que finalment van aconseguir el juny d'enguany. Més tard, va entrar a viure a un edifici d'Unnim completament nou i buit des de fa més d'un any, espai que comparteix

amb cinc famílies més. "Jo no més rebo una ajuda familiar de 426 euros, però aquí hi ha dues famílies que no perceben cap ajuda", afirma Ruiz. Un altre dels afectats, Carlos Segura, pagava un lloguer fins fa tres mesos, quan es va quedar a l'atur. Va contactar amb la plataforma a través d'un amic i va anar a viure a una petita habitació situada als baixos de l'edifici d'Unnim. És cuiner i no troba feina, tot i que en busca "del que surti". Explica que la persona encarregada del manteniment dels edificis els va dir "que es podien quedar".

La plataforma vol que les entitats financeres cedeixin part del seu estoc d'habitatge buit

Dos pisos que no es venen

Obra Social PAH és el nom de la campanya que pretén recuperar pisos en desús per allotjar-hi persones que, per motius diferents, s'hagin quedat

sense llar. Dels dos edificis ocupats, un és propietat d'Unnim i el segon de Catalunya Caixa. El bloc de tres pisos que es va ocupar el 16 de desembre a Sant Pere Nord donarà aixopluc a onze famílies que es troben al carrer o que estan a punt de quedar-s'hi. El diumenge següent a l'ocupació, dia 18, la PAH temia que Catalunya Caixa denunciés les ocupants i va intercedir davant de la jutgessa perquè no decretés el desallotjament. Tot i que en aquell moment va semblar que la caixa estava disposada a arribar a algun tipus d'acord, la via que s'havia obert amb la immobiliària no va agrair a la direcció de Catalunya Caixa, que, el dilluns 19 de desembre, ja havia ordenat "no negociar res" mentre s'estigués ocupant l'edifici. En el moment de tancar l'edifici, cinc famílies més hi han entrat a viure i, en el termini d'una setmana, ho faran les restants. En canvi, al bloc propietat d'Unnim, les famílies desnonades fa quatre mesos que hi van entrar, però la notícia no es va fer pública per no perjudicar-les. La plataforma vol obrir canals amb la caixa, que manté la situació paralitzada i no les fa fora, però tampoc els

ALBERT GARCIA

Els pisos que es van ocupar el 16 de desembre es troben al carrer Pompeu Fabra

deixa quedar-s'hi a canvi d'un lloguer social. Segons el portaveu de la PAH, Guillem Domingo, "sembla que les caixes no s'atreveixen a actuar a l'espera de veure què fan les altres".

Cinisme financer

La PAH denuncia el cinisme que es desprèn de l'actuació d'aquestes dues caixes (Unnim i Catalunya Caixa) que, tot i que han estat recuperades amb diners públics i han passat a dependre de l'Estat, són especialment reticents a l'hora de plantejar sortides a les persones que no poden pagar. Unnim (producte de la fusió de Caixa Terrassa, Caixa Sabadell i Caixa Manlleu) va rebre 568 milions d'euros, mentre que Catalunya Caixa en va rebre 1.718. Per això, un dels

lemes de la PAH és *Rescatem els ciutadans*. Segons les dades més actuals disponibles de l'Institut d'Estadística de Catalunya (IDESCAT), el 2001, a Terrassa, hi havia 13.760 habitatges desocupats (un 17,44% del total). Per a la PAH, doncs, "no es tracta d'un problema d'escassetat d'habitatges, sinó d'un problema d'accés a aquests habitatges".

La plataforma instà el consistori a negociar amb les entitats financeres perquè cedeixin part del seu estoc d'habitatge buit, de manera que l'ajuntament el pugui destinar a habitatges d'emergència social (pisos amb lloguers baixos), una mesura sense suport legislatiu que no més compta amb la voluntat de les parts per tenir èxit.

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

, així està el pati

PAÍS VALENCIÀ · EL COST D'UN PORTAAVIONS EQUIVAL A 50 HOSPITALS

Denuncien la despesa militar durant la inspecció de la base de Bétera

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

Quant val mantenir un militar a l'Afganistan? Doncs, l'equivalent a contractar onze professores interines a l'ensenyament públic. Si se sap que l'Estat espanyol manté prop de 800 militars al país asiàtic, doncs, és fàcil fer els comptes. En un moment de greus retallades i de pèrdua de la qualitat dels serveis públics per la manca de personal -es calcula que, amb els nous pressupostos, s'eliminaran 2.400 places a l'educació només al País Valencià-, aquest ha estat l'argument central de la vuitena inspecció a la base que l'OTAN té a Bétera (Camp del Túria), que es va dur a terme el dissabte 18 de desembre.

Però, aquesta no va ser l'única equivalència gràfica desplegada per les persones desobedients que van acampar, durant sis hores, a les instal·lacions de l'aliança atlàntica, implicades directament -sigui dit de passada- en la direcció de les guerres a l'Afganistan i a Líbia. Cada

Cada avió de combat desplegat a Líbia ha costat el mateix que el sou de 684 professionals sanitàries interines

avió de combat desplegat durant els bombardeigs recents a Líbia ha costat el mateix que el sou de 684 professionals sanitàries interines. Només durant la primera fase dels atacs (quan es va facilitar aquesta informació), es van enviar quatre F-18 a la costa nord-africana, a més d'una fragata i un submarí, encara més costosos. Pocs mesos després, la Generalitat valenciana va anunciar que no posaria en marxa dos hospitals públics ja construïts per

manca de fons. En global, la despesa militar total va girar al voltant dels 19.000 milions d'euros, prop de 400 per a cada ciutadana de l'Estat espanyol. Amb un terç d'aquesta quantitat, es podria recuperar la prestació de 400 euros mensuals per als 1,3 milions aturades que ara mateix no cobren cap tipus d'ajuda. I és que, l'Estat espanyol en crisi sembla incapaç de mantenir prestacions socials bàsiques per a la seva població i s'instal·la el discurs del *fi de festa*, però, tot i això, no renuncia al luxe d'algun dels dos portaavions que té l'exèrcit espanyol (el cost de cadascun equival a cinquanta hospitals), dels seus 72 avions de combat Eurofighter (dos hospitals per cada aparell) o dels 451 tancs Leopard, al preu de sis escoles per unitat.

Aquest enfocament centrat en el cost de la maquinària militar no va ser l'única referència a la lluita contra les retallades que es va fer durant l'acció organitzada per Alternativa Antimilitarista-MOC a Bétera. Enguany, les activistes -que van aconseguir burlar les mesures de seguretat de la base de Bétera per vuitè any consecutiu i "violant un espai militar", segons les advertències de la policia militar- van optar per fer una acció de desobediència civil i acampar dins les instal·lacions. Equipades amb tendes pintades de color rosa i vestits de Pare Noel, l'acció es va allargar durant més de sis hores, fins que van optar per abandonar el recinte, després de ser identificades per la Guàrdia Civil.

HELENA OLCINA I AMIGÓ

Les activistes passen per sota de les tanques

HELENA OLCINA I AMIGÓ

COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC
a PERSONES i entitats
d'economia SOCIAL
www.ronda.coop

terra d'escudella
Per reserves
truca al
93 422 16 13
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

PARLEM per FER i FEM PARLAR

- 32 pàgines
- actualitat + reflexió
- + de 1.300 subscriptores
- + de 80 punts de venda

www.setmanaridirecta.info

MIRALLS

Gilles-Éric Séralini

“No estan avaluant els efectes abans de posar els productes modificats genèticament al mercat”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Avui, les dones portadores del VIH ja superen el 50%

pàg. 6 i 7

DIRECTA 255

21 de desembre de 2011

FOTOGRAFIA:
Eli Mora

Deu anys sembrant autonomia

El 22 de desembre es compleixen deu anys de l'okupació de Can Masdeu. Aprofitem aquest aniversari tan rodó per revisar la història i la situació actual d'una experiència col·lectiva que ha esdevingut un referent en l'àmbit de la construcció d'alternatives de vida i lluita, un projecte de projectes que ha evolucionat en paral·lel al cicle de mobilitzacions que ha tingut lloc als Països Catalans durant la primera dècada del segle XXI.

Kike Tudela i Guillem Tendero
afons@setmanaridirecta.info

L'edifici que dona nom a tot el projecte de Can Masdeu està erigit damunt d'una antiga masia situada en una petita vall de la solana de la serra de Collserola. El 1906, la família Masdeu va donar-la a l'Hospital de Sant Pau, que la va reformar per instal·lar-hi una leproseria. A la dècada de 1960, l'edifici va deixar de complir aquesta funció i va quedar abandonat. En aquell temps, Barcelona havia crescut fins a empassar-se els contraforts de la serra, un creixement que va donar lloc a l'actual districte de Nou Barris, un espai rural urbanitzat de forma precipitada i improvisada per donar aixopluc a l'onada migratòria procedent d'altres punts de l'Estat, principalment d'Andalusia, Galícia, Castella i Aragó.

Una vall autogestionada?

Aquell va ser un terreny adobat per a l'especulació més salvatge, però també va ser un territori privilegiat per a les pràctiques de suport mutu entre les persones nouvingudes, que no van trigar a organitzar-se per lluitar pels seus drets. D'aquesta manera, en aquells nous barris, va sorgir un moviment veïnal molt potent que, sobretot durant la dècada dels 70 i els 80, va ser capaç de posar fre als abusos urbanístics que s'estaven cometent, superar les manques estructurals que afrontaven, arrencar zones verdes i obtenir nombrosos equipaments gestionats pel veïnat. Abans de ser okupat, Can Masdeu era un més dels molts espais del barri reivindicats pel veïnat des de feia dècades.

Can Masdeu es va okupar per ser l'espai per a la celebració d'una trobada. Un grup de vuit persones va entrar a l'antiga masia el 22 de desembre de 2001 amb la idea d'aguantar-hi uns mesos, almenys fins que tingués lloc la trobada internacional sobre canvi climàtic, que, finalment, es va celebrar el febrer de 2002. En finalitzar la trobada, va tenir lloc el que es pot considerar el moment constituent de Can Masdeu: durant l'assemblea de valoració, la gent es va sentir amb força, s'hi van incorporar moltes persones i van decidir quedar-s'hi. En aquest moment es van definir les línies mestres

del projecte comú: recuperar l'ús social de la vall i els usos tradicionals hortícoles i forestals del seu sòl. Així doncs, Can Masdeu va néixer amb la voluntat de ser un espai de trobada i acció per al canvi social a la ciutat de Barcelona des d'un enfocament agroecològic. Aquesta definició original anava unida indissolublement a la seva dimensió comunitària, al desig explícit d'avançar cap a una politització profunda de la vida quotidiana.

Les dues etapes?

L'okupació de Can Masdeu sorgeix i es consolida en un context determinat, el de la Barcelona de les primeries del segle XXI, un moment de gran efervescència social en què s'estaven produint mobilitzacions massives, tant en l'àmbit local com en l'internacional. Durant l'estiu de 2001, uns mesos abans de l'okupació, s'havien produït dos esdeveniments transcendentals que van contribuir a augmentar la sensació de guerra global permanent: per una banda, la derrota de Gènova durant la cimera contra el G-8; per l'altra, l'atemptat contra les Torres Bessones de Nova York. A continuació, Barcelona, que ja s'havia mobilitzat amb èxit el juny de

La primera etapa del projecte va estar marcada per la implicació en el cicle de lluites que estava vivint Barcelona, és a dir, pel treball cap enfora

2001 contra el Banc Mundial, va saber reaccionar la primavera següent, aquell històric març de 2002, amb les mobilitzacions massives contra el Pla Hidrològic Nacional i la Cimera de la Unió Europea del Capital i la Guerra.

Per a les habitants de Can Masdeu, la primera etapa del projecte va ser trepidant. Per una banda, va estar marcada pel desig d'implicar-se en el cicle de lluites que s'estava vivint a la ciutat. Per l'altra, per la situació de precarietat i amenaça en què es trobava la casa. Això va dur-les a prioritzar el treball

cap enfora per mirar de fer-se visibles al barri i a la ciutat, tot plegat sense deixar de condicionar la casa, les terrasses d'horta, les basses de reg... Durant els primers mesos, es van afermar unes idees i un esperit que van ser determinants per plantar cara a l'intent de desallotjament, que va tenir lloc entre el 31 d'abril i el 2 de maig de 2002. La resistència que es va dur a terme durant aquells tres dies no tenia intencions simbòliques, sinó que hi havia una voluntat ferma de resistir, de quedar-se a la vall. Això va ser possible gràcies a la combinació d'una estratègia de resistència activa no violenta –que les habitant de la masia van posar en pràctica penjant-se de diferents punts de la façana de l'edifici– i el suport massiu del veïnat i de gent molt diversa de tota la ciutat. Després de tres dies de tensió, durant els quals no van faltar la pluja ni les càrregues policials, el jutge va retirar l'ordre de desallotjament. El poble havia guanyat.

A aquest moment d'eufòria, el van seguir dos anys d'activitat intensa que van acompanyar el declivi del cicle de mobilitzacions unitàries i massives que havia viscut Barcelona i que es va clausurar amb la resistència al Fòrum de les Cultures, l'estiu de 2004. Durant aquest període, Can Masdeu va participar en la defensa d'Artozki (un poble dels Prepirineus navarresos que va acabar sent destruït i inundat per les aigües del contestat pantà d'Itoiz); les manifestacions i les ocupacions d'espais alliberats contra la guerra de l'Iraq; les protestes contra el govern suís pel cas del pont d'Evian, on el juny de 2003 va resultar ferit greument un company de Can Masdeu quan la policia suïssa va tallar les cordes amb què bloquejava –penjant d'un pont sobre un riu sec– l'accés a la ciutat on s'havia de celebrar la cimera del G-8; en les primeres accions contra els transgènics agrícoles a Catalunya; en la vida associativa del barri, i un llarg etcètera.

Mentrestant, el procés judicial anava avançant. Dos anys després de guanyar el judici penal, el 2005, es va fer front al judici civil per mitjà de la campanya Donem-li la Volta!, que pretenia tornar la pilota a les propietàries i acusar-les d'abandonar la finca durant dècades. La demanda contra Sant Pau no va prosperar i el judici civil es va perdre, però la campanya va servir per concentrar suports al voltant del projecte, que, mentrestant, anava prenent cada vegada més força. La campanya contra el judici civil, però, va marcar un punt d'inflexió, a partir del qual es pot afirmar que el projecte inicia una segona etapa: la prioritat deixa de ser la projecció pública i la implicació en les lluites de la ciutat –tasques que, tot i que no s'abandonen, sí que perden pes relatiu– i se centra en el treball amb el barri i a consolidar els projectes que es desenvolupen a la vall. D'alguna manera, aquest canvi d'etapa és fruit d'una reflexió i d'una aposta que, amb els anys, anirà prenent força i fent-se més explícita: la voluntat de crear comunitat i d'aprendre a viure la resistència i la

IL·LUSTRACIÓ:
Chema Peral

construcció d'alternatives d'una forma sostenible, per poder fer-ho durant molt temps i cada cop millor.

Els quatre pilars

Actualment, el projecte es basteix en quatre pilars o eixos principals de treball. Cadascun d'ells ha tingut una evolució diferent en el seu desenvolupament i tots són fruit d'un procés d'assaig i error continu, que ha permès atresorar un coneixement preciós sobre les potències i els límits dels projectes col·lectius, un camí que molts grups han fet abans i molts altres estan recorrent en aquests moments a través de diverses experiències similars arreu del planeta.

Horts Comunitaris. Es van inaugurar el setembre de 2002 per donar resposta a una demanda concreta del veïnat, majoritàriament persones jubilades, que amb l'okupació va veure com s'obria la possibilitat d'accedir a una terra l'ús de la qual havia estat vetat per la propietat fins aleshores. L'organització d'aquest impuls en un projecte d'horts comunitaris ha creat un espai de relació comunitària intergeneracional al barri que engloba prop d'un centenar de persones i més de 30 parcel·les. La gestió del comú es fa mitjançant una as-

A partir de 2005, es va encetar una segona etapa, en què es va prioritzar el treball al barri a partir de la voluntat de resistir i construir alternatives des de l'enfortiment de la comunitat

semblea mensual on participen la majoria d'hortolanes. Normalment, la dinamització de l'assemblea recau en les habitant de Can Masdeu i serveix per gestionar aspectes com l'obtenció i la distribució de l'aigua, la terra i els fems, la rehabilitació i el manteniment de les bases i el sistema centenari de

reg, la participació en la vida associativa del barri o l'organització de menjars i festes populars en les quals es reforça el sentiment de grup.

Punt d'Interacció de Collserola (PIC)

El Centre Social de la vall va ser inaugurat el 2004 per potenciar la vocació d'espai de trobada, per desenvolupar activitats gratuïtes obertes a tothom i per servir de plataforma per a la difusió de les idees que inspiren el projecte. Obre gairebé cada diumenge entre els mesos d'octubre i juny, compta amb una programació variada que es renova de manera trimestral i manté com a activitats fixes una visita guiada pel projecte, l'obertura del Rurbar i un dinar popular. Aproximadament un de cada tres diumenges, les habitant de Can Masdeu cedeixen l'espai a d'altres col·lectius perquè gestionin el Rurbar i el dinar popular i puguin finançar les seves lluites i projectes. El PIC compta amb biblioteca, hemeroteca, un centre de documentació, una botiga gratis, dues sales amples i un espai exterior i pot acollir

unes 200 persones. A més, inclou l'Oficina Urbana i la Finestra al Camp, iniciatives que compten amb recursos dissenyats per posar en contacte projectes agroecològics i comunitats que busquen gent amb persones que cerquen experiències rurals o rurbanes que assagin altres maneres de viure al camp des de la vocació de transformació social.

Col·lectiu de Vida. Tot i que la casa mai no ha tingut més de 28 membres, al llarg d'aquests deu anys, prop d'un centenar de persones diferents han viscut a Can Masdeu. Actualment, n'hi viuen una vintena, que conformen la columna vertebral de tots els projectes que es desenvolupen a la vall. A través d'un procés que no ha estat gens fàcil, el grup humà s'ha anat cohesionant i ha anat teixint relacions de confiança, afecte i respecte a força de passar per moments dolços i amargs. Per poder fer-ho, ha estat fonamental desenvolupar i consensuar eines concretes d'organització i de comunicació que cal revisar i readaptar

FOTOGRAFIES:
Eli Mora

periòdicament, però que, fins ara, han permès harmonitzar les necessitats personals amb les del grup. No ha faltat ajuda externa per facilitar aquesta evolució però, sobretot, i malgrat les dificultats que comporta aquesta opció de vida, l'element determinant ha estat la voluntat comuna de créixer plegades i de tirar endavant aquesta aventura col·lectiva per mitjà de l'empatia, la paciència i la generositat.

Educació Agroecològica. Cada any, nombroses escoles, instituts, espais, escoles d'adults i facultats visiten Can Masdeu per conèixer i aprendre. A través d'activitats pràctiques destinades al coneixement dels cicles de la natura i de l'hort en el cas de la mainada i mitjançant el diàleg i la transparència a l'hora de mostrar en què consisteix el projecte i les seves contradiccions i limitacions en el cas del jovent i la gent adulta, s'ha anat concretant una vocació social i pedagògica que vol servir d'inspiració i per demostrar que ajuntar-se per lluitar val la pena, que és possible i gratificant construir alternatives en col·lectiu i viure d'una manera diferent a la que dicten les modes i la televisió.

Can Masdeu afronta el seu desè aniversari amb molt bona salut i moltes ganes de continuar inspirant i inspirant-se per fer front a la crisi global multidimensional que ens assetja. El que actualment succeeix a la vall és fruit d'un immens esforç col·lectiu per continuar creant una comunitat de vida, un projecte de projectes i un laboratori de transformació social, on s'assaja una vida millor per a totes, contra els de dalt i amb les de baix, compartint sabers, recuperant el comú, semblant autonomia.

MÉS INFORMACIÓ:

www.canmasdeu.net

La defensa de Collserola

La serra de Collserola va començar a ser assetjada, minvada i esquarterada de manera sistemàtica fa prop de 60 anys a causa del creixement desmesurat de la metròpoli barcelonina. Als anys 1980, van sorgir els primers grups de defensa de la serra i es van redactar els primers informes sobre els perills que l'amenaçaven. Durant les últimes dues dècades, la lluita per preservar les 9.000 hectàrees de bosc que es conserven s'ha articulat al voltant de la Plataforma Cívica per a la Defensa de Collserola (PCDC), coordinadora que engloba grups ecologistes i associacions veïnals dels barris i les ciutats amb què limita l'espai natural de Collserola. D'ençà de la seva okupació, Can Masdeu ha jugat un paper destacat en la defensa de Collserola. D'entrada, l'apropiació popular de la vall va frustrar el pla consistorial de construir-hi un complex residencial de luxe per a les jubilades del Col·legi de Metges de Barcelona. Posteriorment, en el marc del fòrum veïnal alternatiu Eix de Nou Barris, que va tenir lloc durant l'any 2004 com a contraprogramació a l'institucional Fòrum de les Cultures, Can Masdeu va promoure, juntament amb altres grups del districte, una línia de treball sobre la defensa de la Collserola de Nou Barris. Aquesta feina va incloure la reflexió popular, l'articulació política i el desenvolupament d'accions. A partir de l'any 2007, Can Masdeu va consolidar l'aliança amb la PCDC i altres grups de tots els vessants de la serra per plantar cara als plans institucionals d'aprovar una declaració de Parc Natural que es temia que implicaria la reducció dels límits de l'espai protegit. Durant els anys següents, juntament amb el Col·lectiu Agudells, Kan Pasqual, Parem el Pla Caufec i altres grups dels

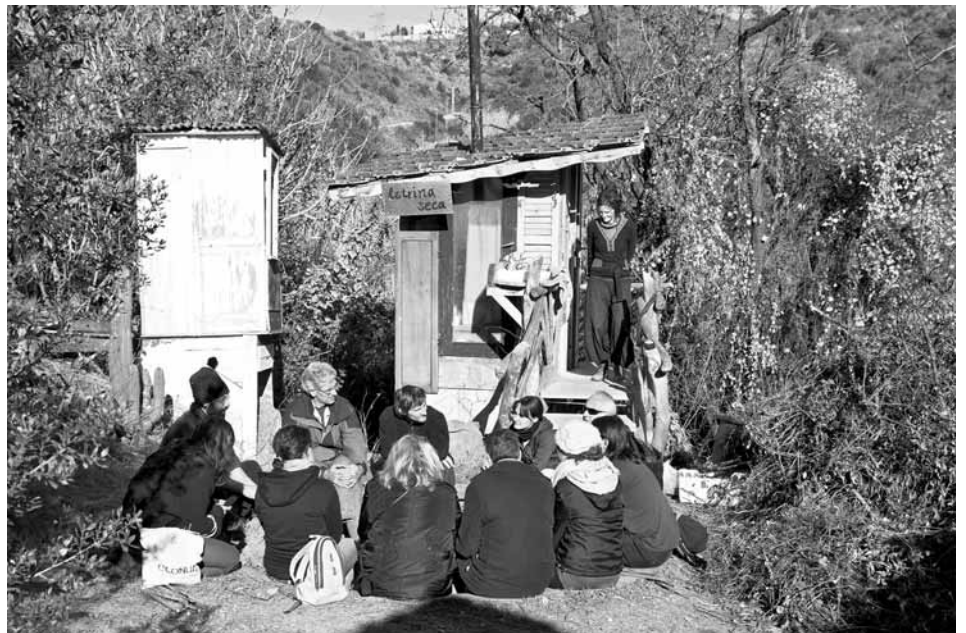
barris de muntanya de Barcelona, Can Masdeu va promoure la campanya Defensem la Solana de Collserola, en el marc de la qual es van dur a terme accions contra l'ampliació del Parc d'Atraccions, la destrucció del vessant de Sant Pere Màrtir i el plans de construir el túnel d'Horta.

Amb el teixit social de Nou Barris, Can Masdeu impulsa projectes participatius per promoure l'accés a peu a la serra de Collserola

La declaració de Parc Natural va arribar a finals de 2010 i va confirmar el que feia anys que denunciaven les defensores de la serra: la no incorporació de la majoria d'espais amenaçats en el perímetre del parc. Pel que fa al límit amb Barcelona, mitjançant la creació dels Espais Periurbans de Regulació Especial (EPRES), l'Ajuntament va aconseguir que centenars d'hectàrees de zona natural quedessin fora del parc, sota la seva gestió, per reservar-se el dret de construir-hi equipaments. En aquest context, el mes de setembre passat, el nou executiu municipal encapçalat per Xavier Trias (CiU) va presentar la primera gran actuació estratègica del seu mandat, el Pla Director de les setze portes de Collserola. De moment, l'Ajuntament s'ha limitat a posar en marxa un concurs públic d'idees sobre com "endrecar" setze àrees, cadascuna de les quals abraça una part d'entramat urbà

d'un barri de muntanya i una altra part d'espai natural.

Per front als plans consistorials i fer sentir la veu dels barris, des del mes d'octubre de 2011, Can Masdeu està promovent, juntament amb el teixit social de Nou Barris (districte on cauen cinc de les setze portes) i gabinets de professionals afins, la campanya Baixem entre Totes Collserola a la Ciutat. Fins ara, en el marc d'aquesta campanya, s'ha presentat públicament un manifest crític amb les bases del concurs públic (es preveu construir aparcaments, equipaments i nous vials als "espais lliures", a més d'una participació pública testimonial), que ja compta amb el suport d'un centenar d'entitats. Per altra banda, s'han presentat dos projectes al concurs, elaborats des de baix i de manera participativa: un per a la porta de Canyelles, que inclou la Vall de Can Masdeu, i un altre per a la porta de la Guineueta. Aquests dos projectes proposen fer petites actuacions de millora que promoguin l'accés a peu de la gent dels barris i la preservació i la regeneració dels espais naturals i de les zones d'horta, tot plegat a través de la gestió popular i l'autoorganització. És en aquest sentit que, com diu el manifest que s'ha fet públic, l'exemple de Can Masdeu és d'allò més inspirador. En principi, el jurat que ha nomenat a dit l'Ajuntament ha de decidir quin és el projecte guanyador per a cada porta a la primavera. Després, però, caldrà veure què fa el consistori amb les idees premiades, com finançarà la seva execució, etc. Sigui com sigui, les impulsores de la campanya tenen clar que el futur de la solana de Collserola depèn de la gent dels barris, de la seva determinació i cohesió a l'hora de defensar la serra.

Gilles-Éric Séralini: “Modificar menjar genèticament se

Gilles-Éric Séralini representa un mal de cap per les empreses biotecnològiques. És un científic amb renom per la seva investigació sobre els riscos dels transgènics i els herbicides. Fa gairebé un any, va soscar el sector biotecnològic al guanyar un judici per difamacions i intimidació. L'equip coordinat per Séralini va qüestionar la informació que havia entregat Monsanto a l'Autoritat Europea de Seguretat Alimentària (EFSA) per autoritzar les tres línies de blat de moro transgènic a Europa. Durant el transcurs del judici, es va posar en evidència que un científic de l'EFA, Fellous, posseïa patents de productes genèticament modificats a través d'una companyia amb base a Israel. Durant nou anys, Séralini va treballar pel govern francès avaluant els efectes dels transgènics sobre la salut. Actualment, és docent de biologia molecular a la Universitat de Caen a l'Estat francès i presideix el Consell Científic d'Investigació Independent en Enginyeria Genètica (GRIIEN). Abans de començar l'entrevista, ens recorda que l'Estat espanyol és l'únic país de la Unió Europea que permet el cultiu de blat de moro transgènic. I Catalunya, el segon territori europeu, després d'Aragó, amb més hectàrees cultivades del cereal transgènic. Un total de 26.000.

Gemma Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

Mengem molts aliments transgènics?

A Catalunya, hi ha més porcs que persones. Teniu dotze milions de porcs i al voltant d'uns set milions de persones. Això significa que el permil, però també els ous, la llet o el formatge poden estar contaminats, perquè la resta d'animals també mengen el mateix blat de moro transgènic. Alhora, consumim aliments que contenen blat de moro, com els *natxos*, la brioixeria o els refrescos, que inclouen transgènics als sucres. És més, importeu soja transgènica de l'Argentina, el Brasil o els Estats Units i també la doneu als porcs per aportar-los proteïnes. La soja és transgènica perquè conté *Roundup*, que és l'herbicide més important del món. El blat de moro és transgènic perquè conté un nou insecticida que, contràriament al que es diu, no té res a veure amb l'insecticida que utilitza l'agricultura ecològica. Es tracta d'un nou insecticida que produeix la mateixa planta, aproximadament un quilogram per hectàrea. Per tant, no només ingereixes aquests residus transgènics, sinó que també menges pesticides produïts pels mateixos cultius transgènics. Les plantes transgèniques han estat modificades precisament per produir aquests pesticides. Hi ha un risc doble perquè el blat de moro és transgènic i pot portar noves modificacions que desconeixem. Els pesticides que produeix i conté la planta no han estat avaluats.

Precisament, has alertat sobre els efectes dels herbicides...

La meua especialitat des de fa quinze anys és estudiar els efectes sobre la salut dels Organismes Modificats Genèticament (OMG) i els pesticides associats, com el glifosat. Utilitzo cèl·lules de la placenta de la mare o cèl·lules del cordó umbilical per comprovar si hi ha toxicitat d'aquests residus d'herbicides que es troben dins els OMG. El que he demostrat és que el glifosat per si sol no és molt tòxic, però resulta que l'herbicide *Roundup* de Monsanto és una barreja molt més tòxica que el glifosat sol, 1.000 vegades més tòxica. *Roundup* inclou quinze components, un d'ells és el glifosat. Per tant, no podem parlar del glifosat, perquè no s'utilitza sol. A l'agricultura, parlem del *Roundup*. Tot i així, l'empresa sempre parla de glifosat i només l'ha testat a llarg

– *“El que he demostrat és que el glifosat per si sol no és molt tòxic, però resulta que l'herbicide ‘Roundup’ de l'empresa Monsanto és una barreja molt més tòxica que el glifosat sol, 1.000 vegades més tòxica”*

termini en animals. Monsanto assegura que no hi ha cap problema, però nosaltres hem demostrat que, quan observes els efectes del conjunt de l'herbicide *Roundup*, els riscos es multipliquen per 1.000 i fins i tot hi ha risc de càncer. El nom glifosat s'ha convertit en la manera d'amagar el problema. A més, les proves que hem fet són amb nivells molt baixos de l'herbicide, una dissolució per 100.000 d'una ampolla del producte. Només amb aquestes quantitats infí-

mes, ja hem pogut veure que estimula la mort d'embrions humans. Les autoritats competents i els governs no compten amb tests similars perquè Monsanto només ha entregat estudis sobre el glifosat.

Aleshores, podem certificar que els transgènics comporten un risc per a la salut?

Hem publicat molt sobre els efectes nocius dels OMG i els pesticides sobre la salut. Enguany, el mes de març, vam publicar un estudi a un gran diari anomenat *Environmental Science Europe*. En aquest article, hem revisat els dinou OMG del món en agricultura. He de dir que no sóc completament contrari als OMG, perquè crec que la modificació genètica pot ser una tècnica útil per produir insulina per a gent diabètica, per exemple. Quan s'usa amb aquesta finalitat, s'aplica des de laboratoris tancats. Tan bon punt prens camps als agricultors i els converteixes en camps de treball dels laboratoris, generes riscos. Modificar menjar genèticament sense testar és un crim. Per tant, no és responsabilitat de l'enginyeria genètica, sinó de l'ús que se'n fa. I actualment, no estan avaluant els efectes abans de posar els productes modificats genèticament al mercat. L'enginyeria genètica és com un ganivet. Amb un ganivet pots tallar aliments o matar el teu veí. Amb l'enginyeria genètica, pots fer ambdues coses, ajudar persones diabètiques o matar persones perquè estàs produint plantacions transgèniques amb pesticides, que després subministres a la població. La culpabilitat resideix en l'ús i la manca de control. Es tracta d'una de les tecnologies més poderoses.

Quina incidència té el lobby biotecnològic en els estudis d'avaluació de riscos?

Des de fa 60 anys, el món industrialitzat ha comercialitzat al voltant de 200.000 productes químics –inclosos medicaments– i OMG durant els darrers quinze anys. I malauradament, les mateixes empreses productores són les úniques que s'encarreguen d'avaluar oficialment aquests 200.000

FOTOGRAFIA
LUÍS TARRA

ense testar és un crim”

FIES:
to

productes. Les agències de seguretat alimentària només llegeixen els estudis elaborats per les empreses. Per tant, els estudis de referència per les autoritats competents no són independents. Si fas recerca independent, et diuen que no és correcta perquè no respecta les normes reguladores, no té validesa. Alhora però, el resultat dels estudis que fan les empreses és confidencial. Per tant, cada empresa fa el seu propi estudi, al qual només tenen accés els científics de les comissions competents, que són entre cinc i deu a tota Europa. Les empreses financen les recerques dels científics, que coneixen els riscos dels transgènics, però són laxes. Decideixen el nivell i la durada de l'avaluació en funció del context econòmic. Saben que, si requereixen una avaluació de la llavor durant dos anys, ja no és rendible perquè només seria al mercat durant quatre anys. No volen parlar ni volen avaluar i paguen científics que reconeixen riscos, però els col·loquen per sota dels que es deriven de fumar o beure alcohol. Només s'avaluen riscos a curt termini i, així, els nostres fills es converteixen en conillots d'índies. Cal exigir transparència en els estudis i sobre el que mengem.

Has explicat que algunes empreses biotecnològiques han intentat subornar-te perquè parlessis positivament dels transgènics. És una pràctica habitual?

Estic escrivint un llibre que precisament parla d'aquest tema i que publicaré el mes de març. Vaig ser expert per al govern francès durant nou anys per assessorar sobre OMG, també per la Unió Europea i per altres governs com la Xina, l'Índia i el Canadà. Durant tot aquest temps, contínuament, les empreses, concretament els seus *caça talents*, em deien: "Està bé, has de criticar els OMG, però treballa per a nosaltres perquè necessitem progressar. Firma aquest contracte i no tornis a parlar sobre OMG en públic mai més. Es tracta d'un acord confidencial". Per aquesta feina, pots arribar a cobrar uns 2.000 euros l'hora, inclòs el temps dels desplaçaments. El sistema ha fet que no hi hagi prou científics que el critiquin.

Quins efectes té aquest sistema sobre el medi ambient i el petit camperolat del Sud?

L'Argentina, per exemple, ha esdevingut una fàbrica de soja amb *Roundup*. El 90% de la terra està coberta per soja cultivada amb l'herbicida esmentat. Vaig reunir-me amb els advocats de famílies argentines afectades. Hi ha criatures amb discapacitats i malalties genètiques. Ho atribueixen a la polvorització dels camps de cultiu amb *Roundup*. El científic argentí Andrés Carrasco ha demostrat que el *Roundup* no només ha causat danys en la biodiversitat dels rius, sinó que també ha afectat les persones. Moltes criatures pateixen malalties renals, nervioses, hormonals o, pitjor, genètiques des del naixement. Un segon efecte és sobre el bosc primari a l'Argentina. Era el més gran del món, però està desapareixent perquè els cultius

“Les empreses em deien: ‘Firma aquest contracte i no tornis a parlar sobre OMG en públic mai més’. El sistema ha fet que no hi hagi prou científics que el critiquin”

de soja transgènica s'expandeixen. És la soja per alimentar els nostres porcs, no és per alimentar el món, sinó per alimentar els porcs dels països rics. A més, d'una manera equivocada, perquè el pernil té mal gust. Com podem creure que els OMG no afecten el porc si fins i tot podem olorar-ho? El tercer efecte és sobre l'agricultura. Es construeixen grans fàbriques per cultivar només una soja. Arrassen tot el camp i la terra es desplaça. Aleshores afegeixen alguns nitrats i productes químics per nodrir la terra, apareixen els insectes i hi han d'afegir pesticides,

que maten altres plantes. Els petits camperols s'emporten, per tant, també es genera un impacte social important.

Qui controla les patents dels transgènics?

Només vuit empreses biotecnològiques. Les mateixes companyies transnacionals que controlen els medicaments i les seves patents són les que controlen les llavors transgèniques. Coneixem unes 30.000 llavors comestibles, plantes comestibles, però només quatre d'aquestes llavors produeixen el 60% de l'energia alimentària al món. Soja i blat de moro pels animals i blat i arròs pels humans. Aquestes llavors alimenten els animals i ens alimenten a nosaltres. Si controlen les patents i les llavors, esdevenen els amos del món perquè obtenen *royalties* cada vegada que algú menja. Per aquesta raó, només vuit grans empreses que venen medicaments, des de fa quinze anys, també posseeixen les patents dels OMG. És la primera vegada en la història de la humanitat que unes poques empreses són més riques que la resta del món, tenen més diners que el 50% del món. Controlen el menjar del món, han patentat les bases de la vida.

Per què l'Estat francès ha cancel·lat la moratòria sobre el blat de moro transgènic Monsanto recentment?

Quan el govern francès va ser escollit, la gent demanava més control sobre la contaminació ambiental. Finalment, el president va creure convenient una moratòria del *MO-10*, el transgènic de Monsanto autoritzat a Europa. L'empresa va contraatacar al·legant que no hi havia una base legal en el procés i el govern va respondre que elaboraria aquesta base legal a través d'una llei. La llei està en procés, però l'empresa ha recorregut al consell estatal, el tribunal més alt de França, que va determinar que la moratòria era il·legal perquè no tenia base legal. Monsanto ha guanyat, però continuem preparant la llei i no cultivem blat de moro transgènic des de 1996.

Viure més enllà de la malaltia

Fa 30 anys que es va detectar l'epidèmia del VIH. Tot i que inicialment només una de cada deu dones era seropositiva, segons ONUSIDA, avui, les dones portadores del virus ja superen el 50%. Però, per què ha augmentat tant aquest percentatge? Com es poden atendre adequadament les persones més vulnerables?

“Les dones no contrauen la sida.
Moren per la seva causa”
‘New York Times’, 1992

Oriol Agulló

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Com són les meves relacions? Què fa que siguin així? Són satisfactòries? Com m'agradaria que fossin? Parlar del VIH va més enllà de les cèl·lules aplicades en la transmissió. Sobretot, serveix per palesar les desigualtats que ja imperen en la nostra societat i que, a través de la malaltia, s'accentuen. Des d'un primer moment, la infecció per VIH va transcendir els límits mèdics per convertir-se en una problemàtica social que requeria una resposta integral, tant individual com comunitària.

Paral·lelament al desenvolupament de tractaments i fàrmacs, s'ha activat un moviment de solidaritat que, sobretot, ha permès donar veu a les persones afectades i fer-les partícips de la presa de decisions sobre el seu benestar, cosa que ha servit de model per a d'altres malalties o problemes de salut que compartien característiques similars a la sida. De l'experiència obtinguda fins ara sobre els tractaments de la sida, destaca especialment el fracàs que suposa la fragmentació de la resposta al VIH. Per això, és imprescindible treballar en l'àmbit de la comunitat fomentant l'intercanvi d'experiències, estimulant l'acció conjunta i en xarxa de les persones afectades i situant-les al centre de les decisions.

No obstant això, no tenir dret a la diversitat sexual, no poder accedir als recursos sanitaris, no disposar d'una educació sexual de qualitat o patir restriccions administratives (persones migrades, preses, etc.) són factors de risc importants per a contraure la infecció i, en conseqüència, l'epidèmia continua fent més vulnerables aquella gent més desafavorida. Mentre que als països industrialitzats la cobertura del tractament és generalitzada, als països en vies de desenvolupament l'epidèmia arriba amb més força. Tot i això, l'argument econòmic imperant actualment també està posant en perill la sostenibilitat de programes que donen respostes a la sida als països del Nord. A casa nostra, per exemple, el mes de gener de 2012, entrarà en vigor la nova llei de salut pública i el seu desplegament –avui almenys– sembla força incert arran de la manca de serveis o de carteres de serveis.

Tot i això, als països desenvolupats, l'aparició de fàrmacs antiretrovirals i, especialment, la teràpia combinada ha permès millorar el pronòstic de les persones amb VIH i ha fet que puguin gaudir d'una vida més llarga i sana. Fins i tot es constata l'eficàcia d'aquests fàrmacs com a eina de preven-

ció, ja que disminueixen la capacitat d'infecció de les persones que els prenen o els fan servir com a profilaxi pre o post exposició. No obstant això, en matèria de prevenció, destaquen d'altres iniciatives com, per exemple, els programes d'intercanvi de xeringues, unes experiències que van iniciar el seu camí a Holanda durant els anys 80 amb l'objectiu de prevenir la transmissió de l'hepatitis B i que, més tard, es van incorporar en la lluita contra la sida.

El gènere com a determinant de la salut
Com alerta l'informe *Dona i VIH: Estudi de necessitats i estratègies* (elaborat per SerPositives i Creació positiva), “l'epidèmia del VIH/SIDA afecta d'una manera desigual els homes i les dones, ja que les diferències de gènere determinen tant l'accés a la informació i als recursos socio-sanitaris com la per-

Un informe diu que “les diferències de gènere determinen tant l'accés a la informació i als recursos socio-sanitaris com la percepció de risc davant de la infecció”

cepció de risc davant de la infecció. Cal tenir present les situacions de vulnerabilitat de les dones, així com la discriminació que pateixen en molts àmbits de la vida, si volem comprendre per què estan exposades a aquesta infecció d'una manera diferent que els homes”. Els mandats de gènere són factors de

Marta del Pino

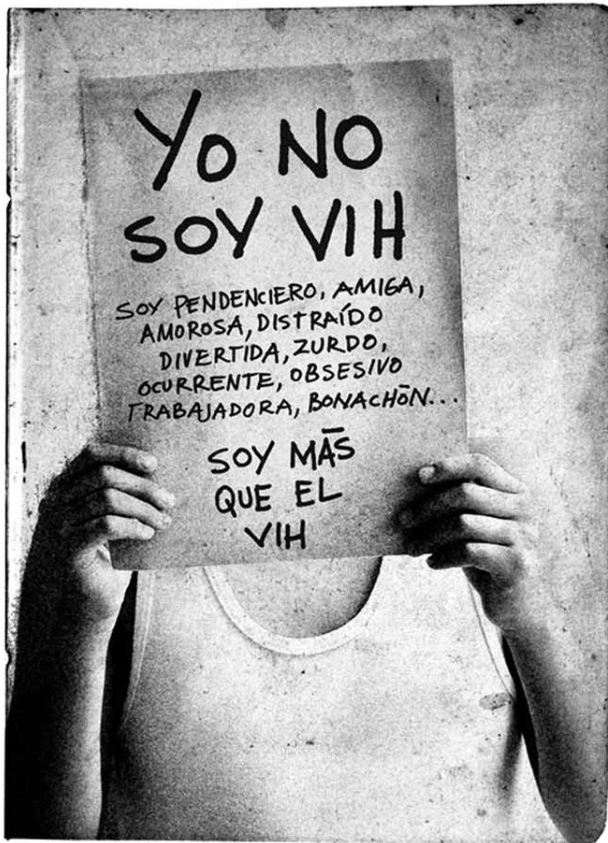

risc per a la malaltia de la sida. Així opina la psicòloga Maria Luisa García, amb més de vint anys d'experiència i de treball amb dones seropositives. Aquests patrons patriarcals no només afecten les dones en la concepció del virus, sinó també en l'impacte que té sobre la seva salut. “Mentre que molts homes perceben els comportaments de risc sexual com a positius, la principal prevenció de les dones es basa, sovint, en l'argument de la prohibició”, argumenta García, i afegeix: “Aquest argument, a més, ha de suportar una forta pressió social, ja que se sol associar l'alliberament sexual de la dona amb un augment de l'activitat sexual. Un comportament també masculinitzat”. Aquesta circumstància, segons l'experta, palesa la necessitat de treballar en la construcció de discursos nous, que situïn les dones al marge de la submissió i que estiguin marcats per la consideració de les relacions –també les sexuals– igualitàries.

Creació positiva: aprenent a guanyar qualitat de vida

Ara fa deu anys, un grup de persones procedents de l'àrea social amb formació en intervenció individual i social van constituir l'ONG Creació positiva, una entitat que col·labora amb xarxes i moviments socials per donar una atenció integral a les persones afectades pel VIH des d'una perspectiva de gènere i promovent la salut i la defensa dels drets humans, sexuals i reproductius.

L'organització treballa en l'atenció, la prevenció i la incidència política defensant i recordant els drets de les persones afectades. Enguany, més de 250 persones i les seves famílies i parelles han participat del servei d'informació i suport emocional, *counseling*, que ofereixen les professionals d'aquest projecte. “Diagnosticar i plantejar les necessitats i incerteses de les persones que pateixen el VIH” és, a parer de la psicòloga Maria Luisa García, una de les fites de l'ONG. Segons ella, la clau

Edith Martínez

rau en un treball molt individualitzat ja que, sovint, les usuàries vénen amb unes idees que no s'ajusten a la realitat i hi ha una gran tasca per vèncer les pors preconcebudes de la malaltia.

Conviure amb la malaltia

Convençudes que l'atenció de les persones seropositives ha de ser essencialment individual, les professionals de Creación positiva vetllen perquè les

persones infectades accedeixin a tractaments personalitzats dels retrovirals i, alhora, els brinden altres tractaments complementaris als fàrmacs –en cap cas substituïtoris de la medicació– basats en la recuperació de l'equilibri emocional i afectiu. La reflexologia, les flors de Bach, la fitoteràpia, el massatge terapèutic... són algunes de les opcions terapèutiques que organitzacions com Creación positiva posen a

l'abast de les dones seropositives. Una teràpia destacada és el ioga per a seropositives que, com comenta Maria Luisa García, té efectes beneficiosos lligats a l'acceptació de la imatge corporal de les malaltes que, a causa de l'efecte d'alguns retrovirals, pateixen lipodistrofia: un canvi en la distribució dels greixos del cos que ocasiona canvis en la imatge i afecta l'autoestima.

Combatre la discriminació

Arran d'un estudi fet entre 2005 i 2007 a casa nostra, les expertes van detectar que la discriminació a què es veuen abocades les persones seropositives ateny molts espais de la seva vida. "De tots els àmbits de discriminació, l'àmbit sanitari, l'àmbit afectiu i, especialment, l'àmbit laboral són els principals contextos de discriminació d'aquestes persones", explica Maria Luisa García. Les denúncies d'aquesta discriminació –que en el cas de les dones s'accentua per la discriminació de gènere– poden ser de caràcter més concret o més general. A la seu de Creación positiva, per exemple, s'hi acosten persones que han patit acomiadaments, assetjament laboral o, en alguns casos, maltractament institucional pel fet de ser seropositives, ja que no s'han sentit ben tractades pel sistema, desgrana la psicòloga. I alerta que les discriminacions que tenen lloc a l'àmbit sanitari –un espai molt freqüentat per les persones infectades– són especialment greus i fan augmentar aquesta sensació de discriminació institucional.

Què passarà amb la meua vida?

Tot i que rebre un diagnòstic de VIH representa un xoc que demana un treball personal molt intens, especial-

ment en el vessant emocional, els dubtes s'estenen al llarg de la malaltia i no només afecten les persones que la pateixen, sinó que arriben a tot el seu entorn: pares i mares, parelles, famílies, etc. En aquest sentit, Luisa García comenta: "Les desigualtats socials són les que ens posen en risc davant del VIH". Aquest precepte és el que serveix a Creación positiva per desenvolupar les seves línies d'acció.

Luisa García comenta:
"Les desigualtats socials són les que ens posen en risc davant del VIH".
Aquest precepte és el que serveix a Creación positiva per desenvolupar les seves línies d'acció

El fet que les dones estiguin en una situació de vulnerabilitat significa que pateixen moltes d'aquestes desigualtats: de gènere, econòmiques, de dependència, culturals i sexuals, de submissió i de violència en la transmissió i el curs de la infecció. La prevenció no només té a veure amb l'existència d'eines de prevenció (condó masculí, condó femení, microbicides, etc.), sinó que ha d'anar acompanyada de la possibilitat de fer servir aquestes eines amb llibertat. Així, la prevenció del VIH, per les dones, té un doble vessant: l'existència de més opcions i més bones que s'adaptin a cadascuna de les necessitats específiques i les que permeten escollir com es desenvolupa la seva vida sexual i reproductiva. Per aquest motiu, des de l'entitat, busquen crear accions de caràcter comunitari –com la dinamització de tallers de sexualitat per a dones– i donar suport als col·lectius més vulnerables com les dones infectades pel VIH de les presons de Wad-Ras i Brians I. D'altra banda, l'organització imparteix formació a personal professional sociosanitari i elabora material i documents al voltant de l'estigma i la discriminació per VIH.

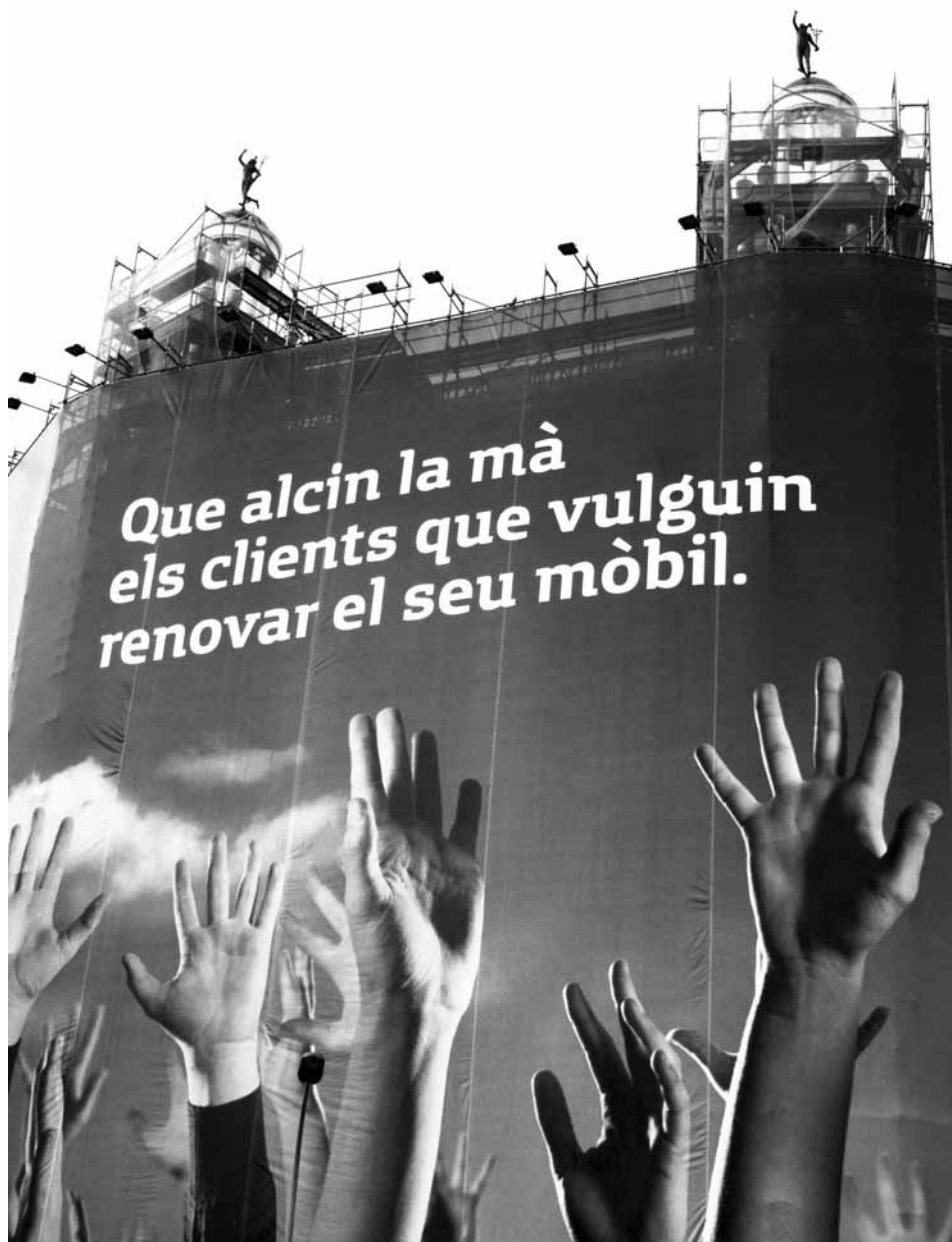

Punts clau per a l'avanç social en la detecció del VIH

- Serveis integrals i inclusius que contemplin la visió, les necessitats vitals i els drets de les dones.
- Eliminar l'estigma i la discriminació i garantir la protecció de tots els drets, inclosos els sexuals i reproductius.
- Promocionar la participació plena i significativa de les persones que pateixen VIH.
- Treballar per la justícia social i l'eliminació de tota violència contra les dones.
- Garantir el ple accés a la informació i a l'educació, fins i tot l'educació sexual integral, de les persones.

Alceu els punys!

FOTOGRAFIA I TEXT: Alfonso López Rojo

Aquesta fotografia no dona per més, la seva elecció ja ho diu tot: es basta a si mateixa com a imatge per posar en evidència la repugnant campanya de la companyia Movistar *inspirada* en el moviment social del 15-M.

Lenorme mural publicitari de telefonia mòbil va aparèixer un matí presidint la barcelonina plaça de Catalunya, pocs dies abans de les eleccions generals del 20 de novembre de 2011. Tan sols feia sis mesos que aquesta mateixa plaça havia estat el centre neuràlgic dels somnis de milers de persones, que van tractar de convertir aquest espai públic en una àgora on poder experimentar la democràcia directa. Igual que en molts altres llocs, la imatge més emblemàtica del moviment que ha quedat fixada a les nostres retines va ser la d'una immensa marea de mans alçades agitant-se de forma compassada per assenyalar la recerca de consensos.

A l'agència de publicitat, doncs, li va costar poc explotar aquesta imatge i retornar-la enverinada al costat d'anuncis en els quals se simulen assemblees populars on les participants trien la tarifa del *telefonino* a través d'un feliç consens... D'altra banda, a les persones que van participar

intensament de la vivència col·lectiva del 15-M, segurament no els resulta difícil percebre com una humiliació el fet que, al mural de les mans alçades que *desitgen* renovar el mòbil, el substituís un segon mural amb la llegenda "Els catalans ho hem decidit: 19,90 euros/mes"... i que aquest mural coincidís amb l'ocupació privada de la plaça de Catalunya per una pista de gel comercial.

L'agència que signa la campanya respon a l'entranyable nom de Sra. Rushmore. Els seus components llueixen una imatge personal jove i *inconformista* i presumeixen de desbordar creativitat. No semblen dubtar que han fet de la confusió deliberada entre ètica i estètica la seva professió. I, ara com ara, el seu major èxit com a empresa és haver passat a formar part de la multinacional WPP.

Quant a la telefonia mòbil, ja no és cap secret per a ningú que el seu futur es troba en la capacitat de convertir-se en un instrument de control social de primer ordre. Però no hi ha crítica sense autocrítica: els moviments socials necessiten qüestionar radicalment l'excessiva confiança en les tecnologies com a eina de transformació. També aquí, cada vegada és més urgent tancar les mans i alçar els punys.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

ANÀLISI

Volen tancar Ràdio l'Hospitalet, i això és una oportunitat per a l'autogestió proletària d'aquest mitjà de comunicació

Damià Caro
Periodista de *Món Obert*
de Ràdio l'Hospitalet

Recordo que, a inicis d'any, l'Associació Catalana de Ràdio -que és la patronal de les emissores privades- va demanar a la Generalitat que reduís l'oferta de ràdio pública del país amb el pretext que està "doblement finançada i té funcions redundants". Doncs, uns mesos més tard i després d'alguns tancaments de mitjans de comunicació públics, el dilluns 28 de novembre, els treballadors de Televisió i Ràdio l'Hospitalet van rebre, astorats, la notícia del tancament. De cop i volta, el 31 de desembre, tancaríen el mitjà. Sense previ avís ni diàleg amb el consistori, només alguns rumors unes setmanes abans. L'alcaldesa socialista de la ciutat, Núria Marín, va confirmar la decisió la mateixa tarda i va convidar les famílies hospitalen-

ques, a partir de 2012, a seguir l'actualitat de la segona ciutat més gran de Catalunya i una de les urbs més densament poblades d'Europa a través de Facebook i Twitter.

L'alcaldesa ha convidat les famílies a seguir l'actualitat a través de Facebook i Twitter

Davant la visible debilitat social deguda a la dependència laboral d'administracions i grans empreses, s'estan construint alternatives a les relacions capitalistes ben a prop de casa nostra i potser ja és hora que ho fem aquí, celebrant com toca el 2012, l'Any Internacional de les Cooperatives. Amb més d'un segle i mig d'història, l'econo-

Acció de protesta contrària al tancament del mitjà de comunicació

mia cooperativa es basa en la democràcia interna, la importància de les persones i el treball enfront del capital. A les famílies proletàries, ens cal construir alternatives laborals al treball precari que ens imposa el sistema econòmic actual i l'economia cooperativa ens proporciona una economia solidària i redistributiva. És per alguna cosa que, en aquests temps de canvi i renovació social, la cooperativa és l'únic tipus de societat empresarial que està en alça, perquè no se-

gueix el ritme estricte del capital.

Ara em direu que això és cosa de hippies i de quatre gats... Doncs no! Sabíeu que, a Catalunya, hi ha més d'un milió de persones vinculades al cooperativisme i que, al món, aquesta xifra arriba a 1.000 milions? Sabíeu que les cooperatives creen més de 100 milions de llocs de treball arreu del món, un 20% més que les empreses multinacionals? Donem un cop d'ull al món: al Japó, una de cada tres famílies és membre d'una cooperativa;

a Bèlgica, les cooperatives farmacèutiques ocupen gairebé el 20% de la quota de mercat, i a Colòmbia, les cooperatives cobreixen el 15% de les necessitats en salut.

Des dels mitjans de comunicació de la ciutat, tenim l'oportunitat de demostrar públicament als nostres conciutadans que és possible una altra forma de treballar per viure a través de l'autogestió. Us convido a apostar per un nou model de ràdio basat en la cessió de les instal·lacions i els equipaments municipals, en la transparència, la participació ciutadana i el suport públic i privat. Prengui la decisió que prengui el consistori municipal, animo els treballadors de l'emissora, els ens cooperatius responsables i les administracions competents a iniciar el procés per constituir la Ràdio Cooperativa de l'Hospitalet de Llobregat! Si ens ho creiem i caminem plegats, el futur està a les nostres mans!

TELEVISIÓ

Telemadrid criminalitza els moviments socials de Catalunya

Sota el títol *Cataluña, violencia callejera*, el programa *Objetivo* de Telemadrid va presentar un reportatge, la setmana passada, que lligava de forma clara i directa les lluites de diferents moviments socials amb la violència i l'existència d'un suposat terrorisme de baixa intensitat. El document audiovisual no dubtava a mostrar noms i cares d'activistes i a vincular-les amb diversos episodis violents. De fet, presentava un perfil de diverses

Objetivo: Cataluña, violencia callejera

persones del 15-M que estant sent jutjades pel bloqueig al Parlament sense que ni tan sols s'hagi produït una sentència judicial.

Però també citava diferents organitzacions de l'esquerra independentista, com la CUP o Maulets, que es presentaven com la continuació del projecte de Terra Lliure. El vídeo combinava imatges d'atemptats diversos amb actes polítics i reivindicatius que s'han fet i ho acompanyava de declaracions de suposades víctimes de tot plegat, com l'escriptor Arcadi Espada, els polítics Albert Rivera i Alberto Fernández Díaz, el professor Francisco Caja o el presi-

dent de l'Associació de Víctimes del Terrorisme de Catalunya, Roberto Manrique. Precisament, aquest últim va acaparar l'última part del reportatge fent un repàs de diferents accions armades que s'han produït a Barcelona al llarg de la història.

'OBJETIVO' JA TÉ UNA CONDEMNIA En relació a aquest programa, cal destacar que el 14 de desembre es va conèixer que aquest espai ja té una condemna per haver faltat a

la veritat. El jutjat de primera instància de Girona va sentenciar que *Objetivo* havia incomplert el dret a l'honor en el reportatge *Los 12 imanes del yihadismo*. En concret, l'auto afirma que el reportatge "no té caràcter neutral" i que atribueix als afectats un "caràcter violent, el proselitisme de la gihad, atemptats, salafisme i gihadisme" sense proves. Per això, s'estableix una indemnització de 2.000 euros per a cadascun dels imams afectats. MARC TORRAS

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

La ciutat invisible
- Projecte Cooperatiu Autogestioniari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Tel. 93-298 99 47
lauciatatinvisible@yahoo.com

disco
100

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestraball.coop

malva

teteria malva s.c.c.l.
csmozats i berenars, cossolans i ecològics

c/ negre, 46 sants (bcn)
tel: 93732030

pobleviu.cat

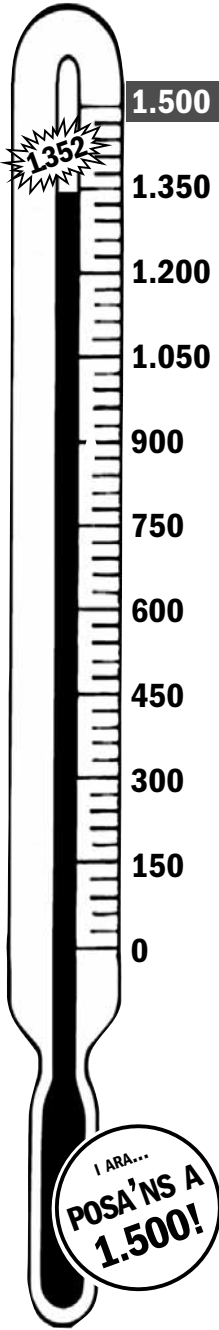
El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Memòria gràfica d'una lluita que s'escampa
Una mirada col·lectiva i propera
Una veu coral de tots i totes
Una aproximació al #15M en imatges i tweets

RT#15M
connectades a la xarxa · coordinades a les places

Nota del Grup Editor RT#15M

Aquest és, en diferents sentits, molt més que un llibre de fotografies del moviment 15M. Amb aquest llibre de tweets i fotografies hem volgut documentar una petita part de tot el material que, deguda a la celeritat i fugacitat de la xarxa, corria el risc de perdre's entre els bites, sense voler però interpretar el que va passar entre el 15 de maig i el 19 de juny del 2011.

És una crònica de les primeres passes d'un moviment narrades per les usuàries de Twitter que ho van viure. A través d'una selecció de 913 tweets hem volgut ressaltar la capacitat creativa, organitzativa i de difusió que ha donat aquest mitjà, ultrapassant fronteres reals i virtuals.

Són 573 imatges d'entre totes aquelles que se'n van quedar gravades a la retina. #Acampadabcn hi té el principal protagonisme pel fet que ha estat el nostre radi d'acció, però també hem saltat a d'altres poblacions en els moments clau. El llibre recull també l'esperit de la cooperació viscut a les places, a través del finançament col·lectiu dels 488 mecenes que han fet possible aquesta edició via crowdfunding.

També és l'experiència en el fer 2.0, l'obertura d'un espai comú on poder compartir la informació i intercanviar el coneixement. Ja sigui mitjançant els 288 enllaços externs que hem recollit al llibre, o amb la creació de la wiki <http://rt15m.wikidot.com>. Un espai de memòria comú on podem, entre totes, millorar, ampliar o traduir aquest recull. Una eina on crear un directori de recursos a la xarxa per a una revolta 2.0.

Però sobretot és un testimoni que juntes ho fem possible. I cada dia més i millor, retrobant els camins per tornar no només a les places, sinó també als centres educatius, als CAP, als hospitals, a les cases de les famílies desnonades, etc. Hem tornat a aprendre que gràcies al suport mutu, la solidaritat i la presa de decisions col·lectives, som capaces de coordinar-nos i passar de la indignació a l'acció. #Seguim

la Ciutat Invisible
COOPERATIVA AUTOGESTIONÀRIA

DIRECTA®

Aquest llibre ha estat produït pel Grup Editor #RT15M, format per membres del Setmanari de Comunicació Directa i de les cooperatives La Ciutat Invisible i ClaraBoia Audiovisual. Totes hem col·laborat i cooperat en el procés col·lectiu que conclou amb el llibre. A banda del llibre, i per cortesia de Latele.cat i de la comissió audiovisual d'Acampadabcn (15Mbcn.tv), hem editat també un DVD amb continguts audiovisuals que ajuden a completar les vivències que hem volgut transmetre.

Volem donar les gràcies a totes aquelles persones que han aportat fotografies de forma desinteressada i a totes les que han col·laborat aportant tweets o recomanacions en la producció de #RT15M. També a totes aquelles persones que han fet aportacions econòmiques per assegurar que aquest llibre surti al carrer. Gràcies a totes. Una prova més que la potència col·lectiva no troba límits.

Podem adquirir-ne un amb el formulari que trobareu a: www.setmanaridirecta.info/compra-online-rt15m
Us el podem portar a qualsevol dels punts de distribució del setmanari sense cost d'enviament addicional.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Pant i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT: EL BROT (La Farinera)** · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA: AQUENI** · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premia, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOVA:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUADADA:** Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Biòtiga · Ramon Llull, 6 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguier, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Bulleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTO · ELS ATACS DE L'EXÈRCIT CONTRA ELS GRUPS REVOLUCIONARIS DEIXEN ONZE MORTS I CENTENARS DE PERSONES FERIDES

Les mentides i la brutalitat dels militars encenen de nou la revolució egípcia

TARA TODRAS-WHITEHILL

Membres de l'exèrcit han abusat sexualment de desenes de manifestants detingudes

Marc Almodóvar
El Caire (Egipte)

La falsa treva forçada, fa unes setmanes, per l'inici del procés electoral –“per imperatiu militar”, segons paraules del mariscal Tantawi- es va tornar a trencar la setmana passada a Egipte. Onze persones mortes –set d'elles a causa de trets de bala- i almenys 500 ferides són el resultat de la nova onada d'enfrontaments al centre del Caire. Una de les darreres morts, el 18 de desembre, va ser la d'un jove que es trobava sota custòdia policial mentre esperava prestar declaració als jutjats. 164 persones haurien estat detingudes a causa dels fets. Els enfrontaments van començar el 15 de desembre, amb un incident aïllat i la pallissa contra un jove, que van precedir el brutal desallotjament militar de l'acampada que es mantenia davant la seu del consell de ministres des de feia tres setmanes. La protesta intentava impedir la presa de possessió del nou govern. Els incidents es van produir pocs dies després que 30 joves acusessin el govern d'estar darrere de la intoxicació que havien patit després de menjar uns sandvitxos en mal estat.

El poder militar va lamentar que hi hagués persones ferides, però va negar que hagués intentat desallotjar l'acampada i va assegurar que no havia fet ús d'armes de

foc”. El nou primer ministre, Kamal al-Ganzouri, també va refusar haver fet ús de la força, va tornar a repetir que hi veia una “mà oculta” al darrere, que les persones manifestants no eren les revolucionàries del 25 de gener. La roda de premsa va ser simultània a una nova invasió militar de la plaça Tahrir, durant la qual, tal com testimonien les imatges audiovisuals, es van produir fortes pallisses, l'ús d'armes de foc i la crema de les tendes de la gent acampada. Les forces militars també van saquejar la seu del partit polític Adl i alguns dels pisos des d'on les televisions –majoritàriament estrangeres- enregistraven els esdeveniments de la plaça.

AMR NABIL

El mariscal de camp Tantawi va assumir el càrrec de president interí l'11 de febrer de 2011

La portada de diari *Tahrir* era contundent. El titular “Mentiders” acompanyava la imatge d'un grup de soldats apallissant una noia que, arran de la violència militar, restava nua de cintura en amunt. La fotografia va donar la volta al món i va ser portada de nombroses publicacions estrangeres. La publicació d'un comunicat vídeo per part del Consell Superior de les Forces Armades, a través del qual es pretenia inculpar les manifestants, també ha estat motiu de polèmica. L'única violència destacable present al vídeo és la d'un noi que llença un còctel Molotov contra un edifici públic, seu d'una biblioteca molt important, que poc després seria presa de les flames.

L'incendi va provocar la pèrdua de llibres i documents històrics dels darrers mesos. Poc després, el diari *Al-Dostor* va publicar una imatge que mostrava que, de fet, el jove era un soldat de l'exèrcit vestit de civil.

Tot i que encara no han adquirit la mateixa dimensió dels de fa poc menys d'un mes, els enfrontaments han tornat a posar en escac el poder militar i han obert debats polítics intensos als carrers del país. Almenys una tercera part de membres del Consell Assessor instituit recentment han dimitit del seu càrrec en protesta pels fets. Aquest òrgan, creat per la junta militar després dels incidents de finals de novem-

bre com un intent de reflectir la transversalitat política del país, va entrar en una crisi molt greu poques setmanes després que els Germans Musulmans ja haguessin renunciat a formar-ne part. La raó havia estat l'amenaça militar de marginar el futur parlament, de previsible majoria islamista, de la redacció de la futura constitució del país.

Tot i que sembla una opció remota, algunes veus plantejaven la necessitat de convocar immediatament un procés electoral presidencial i fins i tot es parlava d'aturar les eleccions parlamentàries en curs. Unes eleccions que es trobaven just en el recompte de vots de la segona fase quan van començar els enfrontaments davant el consell de ministres. Aquesta segona fase ja havia estat carregada de polèmica, amb enfrontaments entre membres de les diverses formacions i almenys 200 denúncies d'irregularitats i frau. Els resultats, altament discutits, plantejaven un augment sospitós del partit el Wafd, denunciat com a refugi de molts antics membres del Partit Democràtic Nacional de Hosni Mubarak. Mentre es comunicaven els primers resultats oficials en una roda de premsa, el jovent revolucionari continuava barallant-se amb les forces policials i militars als voltants de la simbòlica plaça Tahrir.

> Agressions contra les joves revolucionàries

Entre els darrers dies, a alguns països europeus, es parlava sobre l'agressió sexual denunciada recentment per una periodista francesa als voltants de la plaça Tahrir, els joves revolucionaris reclamaven que se'ls desvinculés dels fets. Després de denunciar enèrgicament l'agressió, van demanar que es tingués en compte que qualsevol infiltrat policial podria haver comès l'abús i van recordar les agressions

institucionals comeses contra les manifestants egípcies del mes de març passat. En aquella ocasió, membres de l'exèrcit van abusar sexualment de desenes de detingudes, unes agressions que el poder militar va qualificar, de manera eufemística, de “testos de virginitat”. El poder militar es defensava de les acusacions assegurant “que la majoria no havien resultat ser verges”, fet que va provocar la indignació d'organitzacions de de-

fensa dels drets humans. La veu de la jove Samira Ibrahim, que no va tenir por de denunciar els excessos militars, es va convertir en un símbol contra la brutalitat sexual exercida pels militars egípcies. Una brutalitat que s'ha tornat a repetir durant els incidents dels darrers dies i que, sobretot arran de les imatges de soldats apallissant les dones manifestants sense miraments, ha encès especialment la ira del jovent revolucionari.

, roda el món

PERÚ • EL PLA MINER CONGA FA PERILLAR MOLT SERIOSAMENT LA VIDA A LA SERRALADA ANDINA

Cajamarca es revolta per salvar la terra de les explotacions mineres

Àlex Romaguera
Barcelona

PAOLO AGUILAR

El Perú viu una de les convulsions socials més importants de la seva història. Si bé els conflictes derivats de les extraccions mineres sempre han aixecat protestes, el pla Conga desborda tots els límits per les nefastes conseqüències que pot provocar entre la comunitat i l'ecosistema de Cajamarca. Des del 5 de desembre, la província dels andes peruans es troba en estat d'emergència a causa de la decisió del nou president del país, el nacionalista Ollanta Humala, de permetre l'extensió del projecte miner, que comptarà amb una injecció de 4.800 milions de dòlars per a "programes socials", si bé, en realitat, els diners serviran per assecar quatre llacunes i les 700 fonts termals que abasteixen d'aigua la província de Cajamarca. Aquesta operació malmetria de forma irreversible la rica producció làctica i agrícola mitjançant la qual subsisteixen les comunitats indígenes. Així ho adverteixen experts independents consultats per les poblacions afectades, per qui l'Estudi d'Impacte Ambiental (EIA) que va publicar el govern anterior d'Alan García el 2010 va obviar els enormes perjudicis del pla, com ara el fet que la perforació amb tall de cianur deixarà inservibles els aqüífers a causa dels despeniments de terres i de la contaminació dels canals que serveix per a l'activitat agrícola de subsistència.

Les perforacions malmetrien la producció làctica i agrícola amb la qual subsisteixen les comunitats indígenes

Un grup de persones del món acadèmic nord-americà, estudioses de la història i de la cultura d'Amèrica Llatina, ha tramés una carta a Humala per recordar-li els greus impactes socioambientals i sanitaris del projecte Conga. Per la seva localització a la part alta de cinc sistemes hidrogràfics, "la mina constitueix un perill per a la salut humana, el medi ambient i l'activitat agropecuària dels fràgils assentaments urbans i rurals de la zona", indiquen al manifest.

Les comunitats s'han arreglerat per rebutjar l'activitat minera a la zona

Segons les signants, professors de diverses universitats, "amb més de 1.000 passius ambientals, la població de Cajamarca és una de les més castigades per les perforacions mineres, que atempten contra el desenvolupament sostenible i la sobirania alimentària del país". Per tot plegat, les acadèmiques reclamen al president peruà, líder de la coalició Gana Perú, que suspengui aquest projecte tan controvertit.

Petjada multinacional

El pla Conga, el més megalòman de l'Amèrica Llatina, s'inscriu en les concessions mineres atorgades durant la dictadura d'Alberto Fujimori, que van ser avalades i mantingudes pels governs successius d'Alejandro Toledo i d'Alan García, caracteritzats per la corrupció i per la voràgine especuladora. Amb una extensió de 34.000 hectàrees, gairebé vint vegades la ciutat de Cajamarca, la segona mina més gran del món és explotada per Minería Yanacocha SRL, un consorci integrat per l'empresa peruana Compañía de Minas Buenaventura (que té un 43,65% de les accions), la Corporación Financiera Interna-

cional (organisme dependent del Banc Mundial) i Newmont Mining Corporation, accionista principal amb un 52% del capital.

Diferents experts insten el president Ollanta Humala a suspendre el projecte i a acabar amb l'estat d'emergència

Present a diversos països llatinoamericans, Newmont Mining Corporation es troba darrere dels conflictes més greus ocorreguts al Perú durant els darrers vint anys, entre els quals el de Choropampa (any 2000), que va deixar milers de persones intoxicades pel vessament de mercuri; el de Bambamarca (2003), també motivat per la contaminació dels aqüífers i de les àrees de conreu; el de Quilish (2004), per culpa de les perforacions a nombroses conques hídr-

ques, o el de Porcón (2007), amb el resultat de líders camperoles assassinades per suposats sicaris de l'empresa.

Dignitat col·lectiva

"Diuen que som antiminers i ens neguem al desenvolupament. Si hi ha alguna cosa que no volem és que acabin amb l'aigua que utilitzem pel consum i pels nostres animals". Amb aquesta declaració, diferents líders de comunitats de la zona han expressat el rebuig al projecte Conga, que, si asseca i desvia l'aigua cap a reserves construïdes per la minera, pot acabar amb l'agricultura i la ramaderia de Cajamarca. Una activitat ancestral que, gràcies a aquests quatre microclimes, permet a la comunitat viure de les col·lites d'arròs, de plàtans, de papes o de canyes de sucre.

Igualment, la població es nega a acceptar la proposta de la multinacional extractora de donar treball a quinze de les 68 parcel·les afectades per l'activitat minera, que l'empresa considera de la seva influència. Totes elles, en un acte de solidaritat, s'han alineat per rebutjar aquesta discriminació i denunciar les suposades bondats

del pla Conga. Davant d'això, demanen que es paralizï el projecte atenent els innombrables perjudicis que ocasiona a les famílies i a la biodiversitat de la serralada andina.

Aquesta petició de suspendre el pla Conga també ha vingut d'amples sectors populars del Perú, que a més de criticar les mesures del govern Humala, han insistit en les conseqüències de l'explotació minera. "Sempre ha desembocat en més contaminació, pobresa, explotació laboral, desplaçaments forçats, violència contra les dones, degradació ambiental i afeccions per a la salut". Així s'hi han referit una dotzena d'organitzacions socials i polítiques del país, que, amb el suport de diverses plataformes internacionals, han exhortat l'Estat a posar fi a la situació d'emergència i demanen -per respecte a la llei de recursos hídrics del Perú- que se suspengui el pla de la Minería Yanacocha S.R.L. i es respecti l'autonomia i la lliure decisió de les comunitats indígenes de la regió. Un requisit fonamental si es vol defensar, tal com va prometre Ullanta Humala durant la seva campanya electoral, "la terra, l'aigua i la vida dels pobles".

LA XINA · UNA CIUTAT EXPULSA LA POLICIA I LES AUTORITATS I S'AUTOORGANITZA DESPRÉS DE LA MORT D'UN LÍDER LOCAL A COMISSARIA

La ciutat rebel de Wukan demana democràcia al Partit Comunista xinès

La població de Wukan s'autogestiona en assemblees, es manifesta i resisteix l'assetjament policial

Laia Gordi
Pequín

Wukan es tracta d'un cas insòlit sense precedents en la història recent de la Xina. Fa una setmana, la petita ciutat pesquera de 20.000 habitants -un poble amb les proporcions del país asiàtic, però equivalent a Amposta a casa nostra-, situada al sud, a la província de Guandong, va expulsar la policia i les autoritats locals. Des d'aleshores, la seva població s'autogestiona en assemblees, es manifesta i resisteix l'assetjament policial que controla les entrades i les sortides de la ciutat. Un carnisser que s'havia convertit en el portaveu popular de les persones damnificades per les expropiacions de terres il·legals per part de les autoritats locals, Xue Jinbo, va morir a la comissaria el diumenge 11 de desembre. Segons fonts oficials, l'home de 42 anys va patir un atac de cor mentre estava detingut. La comunitat, però, no s'ho va creure. Les conciutadanes de Xue Jinbo van clamar des del primer moment que el carnisser havia mort apallissat i van exigir veure el seu cadàver. Milers de persones, famílies, infants i gent gran van sortir al carrer i el que va començar com

una protesta va acabar en avalots. Els grups de rebels van aixecar barricades i, el 14 de desembre, els efectius de la policia i les autoritats van fugir de la ciutat.

La policia i els militars han encerclat la població i controlen l'entrada de menjar i d'aigua potable

Des d'aleshores, la ciutadania de Wukan s'autoorganitza en assemblees i raciona el menjar de què disposa. Fins i tot s'ha muntat un punt d'informació per a la gent estrangera que s'hi acosta, sobretot periodistes. La policia i els cosos militars han encerclat la població i controlen l'entrada de menjar i d'aigua potable. Hi ha patrulles marítimes que eviten que els pescadors facin la seva feina. Els sectors rebels han organitzat grups de seguretat que, durant la nit, vigilen que la policia no assalti la població. El dissabte 17 de desembre, fins a 8.000 persones van sor-

tir al carrer per plorar Xue Jinbo i la comunitat va fer públic que, si no els tornen el cadàver i les terres requisades en cinc dies, marxaran fins a Lufen, la ciutat veïna, per exigir a les autoritats la convocatòria formal d'eleccions democràtiques a Wukan. Les autoritats locals de Wukan fa 40 anys que ocupen el càrrec. A la Xina, tot i que no existeix la democràcia i centenars d'activistes han acabat a la presó per demanar-la, sí que se celebren eleccions -comprades- a escala local i per a càrrecs de molt poca responsabilitat. Wukan, però, podria anar més enllà perquè exigeix escollir democràticament totes les seves representants. La demanda qüestionaria seriosament el Partit Comunista de la Xina (PCX) i el fet que la resolució de la revolta de Wukan sigui per la força o per la via del diàleg marcarà un abans i un després de la història xinesa.

Els sectors rebels de Wukan estimen el PCX. A la Xina, la població tendeix a culpar la classe política local de tots els mals i a defensar Pequín, que des del govern central intentaria posar ordre a un país "massa gran" per gaudir de més llibertats. Wukan espera que Pequín l'ajudi a solucionar el problema. El PCX, però, no s'ha pronunciat. "Vo-

lem eleccions obertes, transparents i democràtiques no només per al nostre poble, sinó per tot el país, incloent-hi els màxims càrrecs; no sóc un expert, però no em sembla que hi hagi cap gran contradicció entre estimar i donar suport al Partit Comunista i demanar democràcia real", afirmava el dissabte 17 de desembre un líder de la revolta. "Ningú de Pequín no ha expressat suport cap a nosaltres obertament, però indirectament ho han fet i creiem que solucionaran els nostres problemes", va concloure.

La revolta va començar al setembre a causa de l'expropiació il·legal de terres per part de les autoritats locals

"La nostra intenció inicial era aconseguir que ens tornessin les terres -diu una noia de 29 anys que aguanta una bandera xinesa en un punt de control dels rebels-, mai no vam pensar que les coses anirien tant lluny". Quan li pregunten què

es pot fer per resoldre la solució, afirma: "Hem de lluitar fins al final, és l'única opció; si ens rendim, totes les dificultats que ens imposa el govern es convertiran en realitat".

La revolta de Wukan va començar el mes de setembre a causa de l'expropiació il·legal de terres per part de les autoritats locals, un fenomen molt estès a la Xina i que cada any és motiu de centenars "d'accidents de massa" -el concepte que utilitza el PCX per parlar de protestes- i de desenes de morts en mans de la policia. A la Xina, el sòl és de propietat estatal i, per tant, les autoritats poden decidir, en qualsevol moment, que cal construir una fàbrica o un hotel a l'indret on viu una família grangera o als camps de conreu de la pagesia. Segons la llei, els mandataris han d'informar i recompensar econòmicament les persones damnificades, però sovint no es fa ni una cosa ni l'altra i, quan les afectades

A la Xina, els suborns i la corrupció estan a l'ordre del dia i els càrrecs polítics locals fan l'agost amb l'especulació immobiliària

se n'adonen, les obres ja han començat i ja els han enderrocat la casa. Aquest any, el govern de Pequín ha intentat regular les expropiacions per evitar l'increment del malestar social, però, a la vegada, el govern central és qui permet que les autoritats locals actuïn amb impunitat. El govern de Pequín ofega econòmicament les províncies de manera que aquestes, moltes vegades per autofinançar-se, no tenen més remei que vendre l'ús dels terrenys a empreses privades. També és veritat que, a la Xina, la corrupció i els suborns estan molt a l'ordre del dia i que els càrrecs polítics locals fan l'agost amb l'especulació immobiliària. Al setembre, les protestes contra l'expropiació il·legal de terres a Wukan es van estendre per tota la regió i moltes més ciutats veïnes van començar a denunciar-ne casos. La situació va acabar amb l'ocupació militar dels carrers de la ciutat. Precisament, l'11 de desembre, Xue Jinbo estava detingut perquè se'l relacionava amb les protestes del mes de setembre.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Fia-faia: ritus pagà per Nadal

Les viles de Bagà i Sant Julià de Cerdanyola encara celebren una festa de temps ancestrals que s'ha perdut arreu dels Pirineus

En la nostra societat, marcada per la tradició cristiana -molt vinculada al poder- des de fa segles, es fa difícil deslligar certes dates de la seva càrrega religiosa. Precisament, la nit del 24 de desembre i el dia de Nadal en són una mostra clara. De fet, la permanència del ritus ancestral precristià de la Fia-faia a dues poblacions de l'Alt Berguedà és el record de la importància que tenien els elements de la natura, com el sol, per a les nostres vides abans que s'imposés la religió cristiana.

Les torxes de la Fia-faia es porten fins a la plaça del poble

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Quan Constantí va legalitzar el cristianisme a l'Imperi Romà, l'any 313 de la nostra era, aquesta religió va fer -com diríem avui dia- una de les campanyes de màrqueting més elaborades de la història. El cristianisme va substituir els antics cultes pagans i màgics que pervivien des de feia segles arreu de l'imperi convertint totes les festes i les tradicions més importants del calendari en cerimònies i celebracions cristianes. En una societat bàsicament agrícola i guiada pels fenòmens naturals, els solsticis d'hivern i d'estiu eren dels moments més importants de tot l'any. Precisament, el Nadal, moment en què la gent cristiana celebra el naixement del messies, s'ubica durant l'antic solstici d'hivern, moment que -de la mateixa manera que el solstici d'estiu, que coincideix amb Sant Joan- té una màgia especial i marca el cicle solar. El solstici d'hivern és el dia més curt de

l'any i, a partir de llavors, els dies es van allargant fins arribar al màxim moment d'esplendor, amb el dia més llarg, el solstici d'estiu. Segons les antigues creences paganes, aquests dos moments eren molt importants pel funcionament de l'any: per demanar bones collites i fertilitat de la terra, per foragitar els mals esperits i les coses dolentes de l'any, per la protecció de la comunitat, de la família o de la terra. En especial, durant aquestes dates del desembre, es demanava al sol que comencés a allargar els seus dies i, per tant, que donés més claror, llum i escalfor.

Pregària al sol

Com ja s'ha indicat, es tenen notícies que el ritus del Fia-faia es duia a terme a moltes poblacions dels Pirineus, juntament amb altres que sí que han sobreviscut de manera generalitzada a les nostres terres, com el cas del tió. Tot comença la tarda del dia 24 de desembre, després de la posta del sol. Les *faieres* pugen al capdamunt d'una muntanya i

encenen una foguera a l'últim lloc on es divisa el sol. Les portadores o *faieres* són les persones que agafen el foc amb una torxa, anomenada *faia* i feta amb una herba de tija molt llarga i lleugera que creix a la zona del Berguedà i que popularment rep el nom de *fia*. Després d'encendre les torxes, les persones portadores inicien el seu descens muntanya avall per portar el foc fins a la plaça del poble, on la gent les espera. Mentrestant, se senten repicar les campanes, cants i música de fons, que solen ser cançons populars. En aquest acte ancestral, s'hi barreja la màgia i la religiositat, però el seu màxim objectiu és aturar la foscor i que, un any més, l'endemà, el sol aguantí una mica més al firmament.

Fogueres a la plaça

Un cop arriben les *faieres* -que a la vila de Bagà són uns centenars- amb les torxes enceses al poble, la gent les segueix fins a la plaça. Allà, les torxes s'agru-

Una de les imatges guanyadores del sisè concurs de fotografia de la Fia-faia

pen en diferents fogueres i el jovent les va saltant o bé es fan rotllanes i balls al seu voltant, la majoria d'origen medieval amb música de fons. Un altre element interessant de la festa és el fet que tothom es troba, s'agrupa i comparteix beure i menjar, com les torrades amb all i oli de codony, menja tradicional de la diada. Les fogueres es deixen a la plaça fins que s'apaguen per si soles. A Sant Julià de Cerdanyola, es fa un àpat comunitari tot esperant la sortida del sol, l'anomenada "endreça".

El fet que sigui una tradició que s'ha conservat intacta des de dates immemorials i quasi única a tota Europa l'ha convertida en Festa patrimonial declarada d'interès nacional. De totes maneres, la seva conservació és deu a un seguit de persones de cada poble que s'han agrupat en l'Associació de la Fia-faia per renovar la festa i vetllar perquè aquesta tradició única al món no desaparegui, ja que, com diuen les més velles i saberudes, si no s'ha perdut és perquè funciona.

PROGRAMA

24 de desembre.
<http://www.fiafaia.com/>.
BAGÀ: 18h Encesa d'una foguera al Sít visible des de Bagà i des de Sant Julià de Cerdanyola. 18:30h. Inici de la baixada de fallaires des del Sít. 18:50h Rebuta de fallaires davant de l'església parroquial de Sant Esteve. 19h Toc d'oració. Entrada de fallaires a la plaça de Catalunya i encesa de les faies. Amb les faies a mig cremar, pujada pel carrer Major fins a la plaça Porxada. Per acabar, cançó i dansa de la Fia-faia al voltant de la foguera i coca amb all-oli de codony.
SANT JULIÀ DE CERDANYOLA: 18h Inici de la baixada de fallaires des del Clos fins a la plaça de l'església. Itinerari: encesa al Clos, baixada cap a la Creu, cap a Ca l'Agustí, Cal Rosell, Cal Salat, la Sala, la Placeta i arribada a la plaça de l'església. A continuació, cremada de les faies, dansa de la Fia-faia i tast de pa torrat amb all-oli de codony.

www.viruslibreria.net

la major llibreria crítica a la xarxa

80 editorials

més de 3000 títols

33 categories temàtiques

www.viruseditorial.net | info@viruseditorial.net

editorial · distribuïdora · llibreria web

editorial
virus

MÚSICA

Catanes musicals contra la injustícia i el sistema

La Bundu Band edita el seu segon disc, 'Cat Samurai', un treball ple de textures cromàtiques que combina la música electrònica, el folk i les guitarres

Xavi Martí

expressions@setmanaridirecta.info

El segon disc de La Bundu Band és un treball fresc i contundent, quinze temes que ens mostren que la música contestatària, alternativa i combatiu també es pot fer més enllà del punk, el rock, el hardcore, l'ska i el reggae, entesos com a estils o gèneres totèmics, tancats i estancs. *Cat Samurai* és un viatge ple de ritme i de textures cromàtiques que, amb una base centrada en les gralles, els plats de tocadiscos i les guitarres, recull sonoritats d'arreu del món en un conglomerat format per *drum'n'bass*, *jungle*, *dub*, *reggae*, *folk*, *rap*, *rock* i *punk*. La Bundu Band és un grup que teixeix el seu propi estil, una filosofia creativa i artística que quedarà plasmada a dues lletres del disc, "Multiculturalitat" i "Petites diferències estilístiques"; una manera de fer música que fins i tot ens ofereix una sardana tenyida amb tocs d'electrònica, *dub* i reggae a la cançó "A tu", que es converteix en un homenatge als escriptors i escriptores que han lluitat per la cultura i la literatura catalanes.

L'estratègia de combat musical de La Bundu Band, influenciada per l'electrònica mestissa europea de grups com La Phaze o Asian Dub Foundation i per la música compromesa catalana de formacions com Inadaptats o Obrint Pas,

La Bundu Band experimenta amb la música electrònica i el so tradicional de la gralla i la dolçaina

es basa en identificar l'enemic comú, que arriba personificat en la indiferència, la intolerància, el cinisme, la mediocritat i la injustícia social. Al CD, trobarem lletres contra la guerra ("De Rangun a Kinshasa"), la repressió de l'Estat ("No ploris"), la manipulació informativa ("Mai sabrem") i les persones que porten un policia dins seu i espion i controlen el seu veïnat ("La mà negra"). També

podrem llegir i escoltar versos dedicats al moviment del 15-M ("La revolució del nou mil·lenni") i a l'agitació i la difusió de les lluites socials i polítiques ("A les parets del meu barri").

La Bundu Band està formada per quatre músics: Dr. Maynovi (veu, gralla, dolçaina, tarota i programacions), Animalànima (guitarra i cors), Garbo (baix i cors) i Dj. Willow (*scratch* i cors).

El grup es va començar a formar quan Dr. Maynovi va iniciar un treball d'experimentació basat en les combinacions entre l'electrònica i la gralla al seu estudi. Després, s'hi van afegir els altres tres músics i van treure al carrer el seu primer treball, anomenat *Guerrer rebel* (autoeditat, 2010). En aquest moment, es va posar en marxa aquest tren, que mostra el seu "descontent amb la realitat políti-

Cat Samurai

La Bundu Band
New Beats (Kasba Music), 2011.
Amb col·laboracions diverses.
+ Info: myspace.com/labunduband.

ca i social del país i del món en general, el seu compromís amb la terra que li dona aixopluc i, sobretot, les ganes d'obrir un forat musical a l'electrònica mestissa en català, una cosa que encara queda pendent".

El segon disc de la banda incorpora les col·laboracions de Fermin Muguruza (que canta en català i basc), Miquel Gironès i Xavi Sarrià (Obrint Pas), Rude Hi-Fi, Àlex Vendrell (Eina), Eloi Gómez (In*Digna), Jesse *Dubmatrix* King, Khalid Ghali, Gato-el-Qiman, Chalart58 i Míriam Matahary (La Kinky Beat).

Saps on s'inverteixen els teus diners?

, expressions

CINEMA

Experimentar des del realisme

Es recuperen en DVD dos films d'Abbas Kiarostami, el cineasta iranià més internacional

MELLE VAN ESSEN

El director Abbas Kiarostami és una de les persones que va fer possible la internacionalització del cinema iranià

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Tot i èxits puntuals de crítica com *Nader i Simin, una separació*, el cinema iranià ha perdut part de la repercussió assolida anys enrere. Potser un dels grans artífexs d'aquella internacionalització, Abbas Kiarostami, ha estat un dels culpables: amb l'arribada del nou segle, va fugir del cinema narratiu fins a ser expulsat als marges dels circuits comercials i va deixar òrfena de lideratge la filmografia del seu país. Ara que la recent *Copia certificada* ha tornat Kiarostami al primer pla de l'actualitat, Avalon ha aplegat en un DVD dues obres que representen tant la seva consolidació com la posterior deriva radical: *El sabor de las cerezas* i *Shirin*.

Més enllà del neorealisme

L'any 1997, Kiarostami va guanyar la Palma d'Or al prestigiós Festival de Cannes amb una nova exploració de les seves constants autorals. Continuava anant més enllà de l'escriptura clàssica del neorealisme i acostava el temps de la narrativa al temps de la quotidianitat usant plans estesos,

diàlegs llargs i temps morts, minimitzant les el·lipsis... I contrapuntejava aquesta austeritat realista amb girs cap a la metafísica. Com la resta de la filmografia de l'iranià, la molt notable *El sabor de las cerezas* no és una proposta fàcil, donat que combat l'espectacularització d'esdeveniments pròpia de la ficció convencional. Però, alhora, mostra un realitzador que llença esquers i petites enigmes que desperten la curiositat i mantenen l'atenció de l'audiència. En aquesta ocasió, s'explica la història d'un home que es vol suïcidat i ha preparat una mena de ritual que requereix de l'ajuda d'una altra persona per poder completar-se: Baadi vagarà amb el cotxe com qui busca peons per treballar en una obra i sostindrà diàlegs incòmodes amb els candidats a ajudar-lo, amb els quals parlarà de temes tabú, de mort i de religió. Les motivacions del protagonista mai no es revelen, però s'insinua una homosexualitat fortament conflictiva dins d'un marc teocràtic.

Un experiment

El sabor de las cerezas i *El viento nos llevará* van representar la culminació d'un estil; les poste-

Abbas Kiarostami

El sabor de las cerezas
(inclou *Shirin*).
Avalon, 1997-2008.

riors *Ten o Five* evidencien un procés d'alliberament de les convencions dut al paroxisme amb *Shirin*, on s'especifica la projecció d'una pel·lícula filmant només els rostres de les espectadors. I l'audiència de *Shirin* les contempla mentre sent la banda sonora de l'adaptació cinematogràfica d'un poema epicoromàntic del segle XII.

La proposta neix d'un vell desig de Kiarostami d'assajar aquesta dislocació extrema entre imatge i so. Però, en la seva fascinació pel rostre femení de dones contemporànies i en les tensions entre dos elements que estan fora del pla (els amors idealitzats de la Pèrsia preislàmica, l'extrem androcentrisme de l'Iran contemporani), es pot intuir una mirada sensible a l'experiència col·lectiva del sexe femení.

ARTS VISUALS

Més que andròmines

DrapArt mostra que, amb imaginació, podem convertir materials de rebuig en peces artístiques

Els materials es poden reaprofitar i donar-los un altre ús

Mireia Chavarria
expressions@setmanaridirecta.info

Com transformar una muntanya d'escombraries en un objecte digne de ser exposat en una galeria d'art? Com convertir aquella cullera de la vella coberteria de l'àvia en un complement que faci conjunt amb el vestit que portes? Com retornar la utilitat a totes aquelles coses que, ella ho diu sovint, "no són més que andròmines"? El Festival Internacional de Reciclatge Artístic de Catalunya s'instal·la a Barcelona, precisament, per demostrar que les matèries de rebuig poden esdevenir matèries primes aptes per a la fabricació de nous objectes. Organitzat per DrapArt, un col·lectiu d'artistes que neix i creix amb la voluntat de reduir l'impacte de l'ésser humà sobre el medi ambient, el festival adopta el reciclatge creatiu com a eina de crítica de la societat del consum, però també com a incentiu per a la creació artística a partir del reaprofitament de materials que creïem que ja no servien per a res. Així doncs, del 16 al 30 de desembre, el CCCB, el FAD, la plaça Joan Coromines, el Pati de les Dones i la plaça dels Àngels acullen tota mena d'activitats que giren al voltant del reciclatge creatiu com a instrument per promoure una nova economia. De fet, és una proposta construc-

Festival Internacional de Reciclatge Artístic de Catalunya

Del 16 al 30 de desembre als espais següents: CCCB, FAD, plaça Coromines, Pati de les Dones i plaça dels Àngels.
Organitza: DrapArt.
Per més informació:
<http://www.drapart.org/>.

tiva que vol conscienciar la societat de la incapacitat de la natura d'assumir la quantitat de residus que generem i, consegüentment, de la necessitat de produir-ne menys.

Amb l'objectiu d'educar una societat que ha de ser més responsable a l'hora de consumir, el festival instaura tallers participatius, espectacles, projeccions audiovisuals i exposicions col·lectives que posen sobre la taula la possibilitat de prolongar la vida a aquestes matèries que consideràvem inservibles. En lloc d'abocar-les a la natura esperant que desapareguin per art de màgia, DrapArt els dona una solució per poder tornar a ser útils: ser transformades a través de l'art.

Kasba
music
EL RITME DE LES ALTERNATIVES!
WWW.KASBAMUSIC.COM

KAYO MALAYO
KATALONSKA
A CATALUNYA
ES BALLA SKA

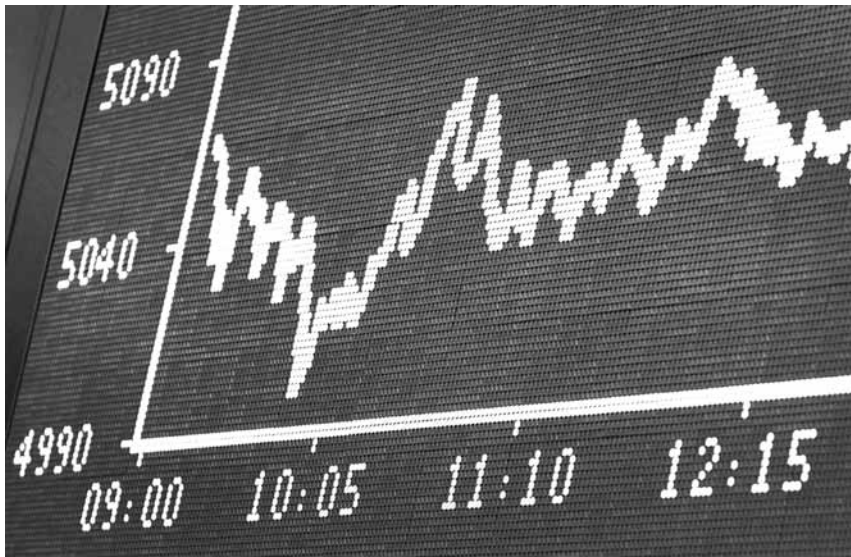
I MOLT AVIAT... MUYAYO RIFI!

MUYAYO RIFI
PALANTE!

. LECTURES PER ENTENDRE MILLOR LA CRISI

Tot el que sempre hem volgut saber sobre els 'mercats'

Diferents autors responen onze preguntes sobre la crisi econòmica

El llibre explica resumidament el paper de les agències de 'rating', encarregades de qualificar els deutes dels estats

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Tot el que sempre has volgut saber sobre els mercats i mai no has gosat preguntar. Aquest podria ser un altre títol per *Quiénes son los mercados y cómo nos gobiernan*, de la col·lecció Asaco de l'Editorial Icaria. El llibre, d'autoria compartida entre diversos economistes crítics, desglossa de manera senzilla, ràpida -només 95 pàgines- clara i directa allò que sovint ens han venut com a difícil, llarg d'explicar, incomprensible i complicat. A través d'onze preguntes, una per cada capítol, es van contestant les principals qüestions que totes ens hem plantejat alguna vegada en sentir la classe política i els mitjans de comunicació fer referència als mercats: Qui són els mercats? Quins interessos defensen? Qui els dirigeix?

Per començar, el llibre deixa una cosa molt clara: l'augment del capital financer no ha estat res més que una manera dels grans capitals de solucionar la baixa rendibilitat que es trobaven en el terreny de l'economia real. Les contradiccions del capitalisme en aquest sentit -basada en la tendència a la baixa de la taxa de guanys- ens han dut a la situació actual. Això s'ha de tenir molt en compte davant la idea -molt estesa- que la crisi apareix a causa de l'avarícia d'unes poques persones. En aquest sentit, és especialment interessant el tercer capítol, de Luíís Buendía García, que contesta la pregunta: Com és

que una crisi financera que va començar als EUA es va arribar a convertir en una greu crisi financera i econòmica mundial?

Al llibre, també queda molt ben explicat el paper de les conegudes agències de *rating*, encarregades de qualificar si els deutes dels estats o de les empreses són millors o pitjors, és a dir, si finalment es pagaran o no es pagaran. El llibre deixa clar que aquestes agències, com qualsevol altra empresa, qualifiquen com a millor o pitjor el deute dels estats i les empreses en funció de si els paguen més o menys diners. El paper dels bancs en la crisi actual també queda ben exposat. Ens mostra que els bancs, a través de l'ajuda dels estats, han aconseguit convertir els seus deutes (privats) en els nostres deutes (públics). Per les autores, queda clar que l'endeutament públic deriva majoritàriament dels rescats dels bancs per part dels estats i no a l'inrevés. D'aquí, la següent pregunta: Per què són els estats els que ara estan en crisi? Aquí, es fa palès, amb exemples, que s'hauria pogut evitar si els estats s'haguessin negat a assumir els costos privats derivats dels rescats financers, si s'augmentessin els impostos sobre les rendes més altes i de capital i si el BCE hagués finançat els estats en unes condicions assequibles. El llibre també deixa lloc per al debat i algunes preguntes sense un posicionament clar, per exemple, la discussió de diversos economistes crítics sobre si seria bo que alguns estats sortissin de l'euro i,

Quiénes son los mercados y cómo nos gobiernan

Autors diversos. Coordinadora: Bibiana Medialdea García.
Ed. Icaria.
95 pàgines.

per tant, si aquesta ha de ser una de les reivindicacions dels moviments contra la crisi o no.

Quiénes son los mercados y cómo nos gobiernan aconsegueix el que busca, fer veure a la gent que l'economia no és tan difícil i que cal baixar-la al carrer. Al cap i a la fi, com deia Lenin, la política és l'expressió concentrada de l'economia; i això és una cosa que banquers i classe política tenen molt clara.

. ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Un primer pas

Roger Costa Puyal

L'agost de 1835, Barcelona va viure el que es considera la primera revolta obrera catalana, que va acabar amb l'incendi de la fàbrica Bonaplata. Eren temps de guerres carlistes, la transició de l'antic règim feudal al nou ordre burgès. La burgesia creixia i lluitava contra el poder de l'aristocràcia. Les classes populars acompanyaven la burgesia en la lluita, però, aquell estiu, van començar a traçar el seu propi camí. El 22 de juliol, els carlistes van assassinar cinc milicians a Reus. Immediatament i espontàniament, dos convents van ser incendiats i diversos frares executats. Tothom sabia el suport que donaven aquests frares -i l'Església en general- als carlistes. El diumenge 25, la notícia va arribar a Barcelona, on -després d'una *corrida* de bous dolenta- els ànims es van encendre. Es va formar una manifestació que va destrossar el *Torín* de la Barceloneta i es va encaminar cap a la Rambla al crit de "Mori el bou gros!", malnom del capità general de Catalunya, el general Llauder. Pel camí, també es van atacar els convents de la Mercè, dels Franciscans i de Santa Mònica. A la Rambla, molta gent es va afegir a la manifestació i es van incendiar els convents dels Caputxins, dels dominics de Santa Caterina, de Sant Pau del Camp, de Sant Josep i molts d'altres. La ciutat emmurallada n'era plena i l'odi cap a l'Església -defensora de la gent rica i els opressors- també estava molt arrelat entre les classes populars. Els seminaristes de Sant Sever van repel·lir l'atac a trets. El general Llauder es va refugiar a la Ciutatella, la Milícia Urbana no va poder reprimir la protesta i els sectors radicals liberals no la van poder capitalitzar, tot i els seus intents. Durant els dies posteriors, la ciutat comtal va viure en llibertat i la revolta es va estendre per Catalunya. Es van atacar més de

quinze convents i monestirs, com els de Sant Jeroni de Murtra, Sant Cugat del Vallès, Montalegre, Escala Dei, Poblet, Ripoll i Santes Creus. El 5 d'agost, les tropes del general Bassa, delegat de Llauder, es van aquartellar al palau de Governació -al Pla de Palau- i van bombardejar la ciutat des de les drassanes i la Ciutatella. La gent es va concentrar al Pla de Palau i un grup va entrar al palau de Governació des de Santa Maria del Mar i va matar el general Bassa. La multitud va saquejar Governació i va incendiar la delegació de policia i l'arxiu d'hisenda. A la nit, es va produir el fet nou que assenyalava un canvi de tendència i el naixement d'una nova consciència de classe. La manifestació es va dirigir a la ronda de Sant Antoni, a la fàbrica El Vapor de Bonaplata, Vilaregut, Rull i Cia. El propietari, Narcís Bonaplata, capità de la Milícia Urbana, es va atrinxerar a l'interior amb els seus homes armats, però no va poder repel·lir l'atac. La fàbrica va ser totalment cremada. El Vapor Bonaplata havia estat la primera fàbrica de l'Estat espanyol que va utilitzar la màquina de vapor. La maquinari, que s'introduïa amb el sistema de fabricació industrial capitalista, era una de les causes de les duríssimes condicions de treball que es vivien a la fàbrica i la destrucció de les màquines, teoritzada per Ned Ludd, va esdevenir una forma de lluita obrera. Finalment, el 7 d'agost, van arribar més tropes, sota el comandament del general Pastor, que van prendre la ciutat per la força. La repressió va ser fulminant: assassinats, detencions, empresonaments, deportacions i afusellaments; els dos primers afusellats -el mateix dia 7- van ser els obrers Narcís Pardines i Marià Garrich. Tretze dies després de l'aixecament popular, la ciutat va tornar a quedar sota control governamental. Van haver de passar 100 anys perquè la revolució pogués triomfar, ni que fos per uns mesos.

, agenda directa

ALBAIDA

Dimecres 28 de desembre

Conferència i debat: 'Perspectives antidesenvolupistes: línies d'alta tensió i la societat que les requereix'
19h Ateneu l'Estació
C. Sant Josep, 7.

A càrrec de Miquel Amorós. L'activista alcoià és un dels investigadors i escriptors més destacats en l'àmbit de la crítica social i contra el sistema vigent. Entre més d'una dotzena de llibres i un gran nombre d'articles, cal destacar els que esmenten la ideologia del progrés i els perjudicis que ocasiona, com ara *Golpes y contragolpes* o *Registro de Catástrofes*.

Organitza: Plataforma Contra l'Alta Tensió

BARCELONA

Dijous 22 de desembre

Cafeta i bikinis per l'autogestió de la revista Barrio de la Trini
19h CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.

També hi ha la botiga gratis oberta de 19 a 24h

Organitza: CSO La Gordíssima
Més informació:
www.lagordissima.wordpress.com

Debat sobre el comunisme

19h Espai Mallorca

C. del Carme, 55.
Quina va ser la realitat quotidiana de la Unió Soviètica? Com entendre el futur de la idea comunista des del present, més enllà del mite de *la fi de la història*? Hi intervindran Vasile Ernu, nascut a Moldàvia i autor del llibre *Nacido en la URSS*, una radiografia de la vida quotidiana a l'URSS; Rafael Poch de Feliu, que va ser corresponsal de *La Vanguardia* a Rússia i a la Xina i, actualment, ho és a Berlín, autor, entre d'altres, dels llibres *La Gran Transició*, *Rússia 1985-2002*, *Tres preguntas sobre Rusia*, *Estado de mercado*, *Eurasia* i *Fin del mundo bipolar*.
Organitza: Casa de l'Est
Més informació: ctulbure@yahoo.com
Xerrada: 'Occupy Wall Street'

Festivern, un Cap d'Any alternatiu

Tavernes de la Vall d'Alldigna, 30 i 31 de desembre

Obrint Pas, La Pegatina, New York Ska Jazz Ensemble i La Raíz encetaran el 2012 a Tavernes de la Vall d'Alldigna. A la seua setena edició, l'organització del Festivern ha programat un cartell ple de concerts, activitats esportives i projeccions, que se celebraran el 30 i el 31 de desembre als carrers, centres culturals i recintes d'aquesta localitat de la Safor. L'últim cap de setmana de 2011 arrenca en clau de Festivern. La jornada del 31 de desembre, a la una del migdia, a la Casa de Cultura de Tavernes, es projectarà una *road movie* amb un marcat sabor valencià: *Arròs Movie*, una pel·lícula del col·lectiu Compartir Dóna Gustet, que ha estat feta "amb el teu granet d'arròs, llicències lliures i amor a la paella". 19:30h S'obriran les portes del pavelló on es faran els concerts. Hi trobarem els Arrap, amb el seu rap valencià de metxa ràpida, i també el grup local Panoràmix, formació musical que pujarà a l'escenari just abans de les campanades. Els cap de cartell, Obrint Pas, començaran el 2012 amb *Coratge*, un disc que ha vist la llum enguany i que han presentat en Barcelona, Madrid, Zarautz, Bolonya (Itàlia) i Tòquio (el Japó), entre d'altres ciutats. "La vida sense tu" o "Seguirem" formaran part d'un repertori trencador on tampoc faltaran "Benvinguts al Paradís" ni "La Flama". La New York Ska Jazz Ensemble, La Raíz i La Pegatina compartiran escenari amb els de Benimaclet i, tots junts, donaran la benvinguda a l'any nou minuts després d'engolir el raim. Un barreja de formacions musicals que posaran un ventall ampli d'estils -rock, reggae, ska, folk o rumba catalana- damunt l'escenari. Uns concerts que donaran pas a les sessions dels dj Panxo i PlanB. Això no és tot, desenes d'activitats més completaran un dels programes més complets dels darrers temps. Se'ns dubte, una grata forma d'acabar l'agenda de la DIRECTA en paper d'aquest 2011 tan intens.

Podeu trobar tota la programació a www.festivern.com

20h Ateneu Popular de l'Eixample
Passetge Conradí, 3.
A càrrec d'un activista de OWS que analitzarà la situació i el moviment per, després, fer un col·loqui sobre potencialitats i similituds amb el 15-M.
Organitza: Telèfon Roig i Assembla de Joves de l'Eixample Nord
Més informació: www.occupywallst.org
Divendres 23 de desembre

Cafeta de la Trinxera
19h CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza, 10.
També hi haurà la botiga gratis de 19 a 24h.
Organitza: CSO La Gordíssima
Més informació:
www.lagordissima.wordpress.com
Passi del documental:

'Gritos en el Cielo'

21h Ateneu Roig

C. Ciudad Real cantonada Terol
Es tracta d'un treball d'observació sobre la gènesi i l'eclosió del moviment del 15-M a Barcelona, produït amb llicència Creative Commons. El podeu descarregar gratuïtament des de la pàgina web http://lumination.fi/gritos/Gritos_es.html

Així mateix, tal com plantegen les creadores del documental, us animem a veure'l amb les vostres companyes, a fer-ne difusió i, també, a projectar-lo a centres cívics, comissions, assemblees de barri o qualsevol altre col·lectiu per generar debat sobre què és el moviment del 15-M.

Organitza: Col·lectiu Luminación Docs i 15MBCN.TV

Més informació: <http://lumination-docs.wordpress.com/>

Divendres 23 de desembre

Les Nits del Taller de Músics: Paula Domínguez & Gospel Messengers
22h Ateneu Popular de Gbarriis
C. Portlligat, 11-15.

Aquesta nit musical vestirà de gala i omplirà d'emoció el teatre de l'Ateneu. També el divendres i el diumenge (dissabte descans), l'humor, la irreverència i les acrobàcies de Maravillas, al Mercat de les Flors, donen el tret de sortida a la temporada nadalenca de cada any. Ja ho sabeu, fins el 8 de gener, podeu veure el Circ d'Hivern.
Organitza: Ateneu Popular de Gbarriis
Més informació: www.ateneu9b.net i www.mercatflors.cat

Dissabte 24 de desembre

A Sants fem cagar el tíó!

11h Plaça de l'Espanya Industrial
Amb taller de tíons i animació infantil a càrrec d'Oriol Canals. També es pot visitar el tíó al Casal Independentista de Sants a partir del dimecres 14 de desembre, al carrer Muntada, 24.
Organitza: Casal Independentista Jaume Compte
Més informació: www.cis-jaume.compte.org
Nit de Nadal

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El CAD Granollers tanca i s'ofereixen gossos en adopció. És urgent, poden sacrificar-los.
Contacte: www.cadvor.cat

Projecte de cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congegador. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Pels informatius de laTele.cat, es necessiten bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endràs la teva DIRECTA gratuïtament. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Ateneu cerca pissarra, preferentment de retoladors, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi. Contacte: www.reutil.net

> EL TEMPS

DIJOURS 22

Anticicló centrat sobre la península Ibèrica. Augment de les temperatures durant el dia. Boires a les comarques interiors.

DIVENDRES 23

Les altes pressions es consoliden tot i que els vents giraran momentàniament al nord i nord-oest. Núvols als Pirineus.

DISSABTE 24

La cua d'un front fred fregarà la Catalunya Nord i les comarques de Girona. Vents moderats de Gregal i Tramuntana.

DIUMENGE 25

Les temperatures baixaran lleugerament durant les hores nocturnes, però tornaran a pujar durant el dia. Vents en calma.

DILLUNS 26

Anticicló més potent, amb pressions més altes i boires més extenses que podran mantenir-se durant tot el dia a Ponent.

DIMARTS 27

Més boires, més extenses i ambient assolellat a les comarques litorals i prelitorals. Glaçades fortes a l'interior.

24h CSO La Fabri-k2
Av. de la Llana, 109.
Celebració nadalenca de cara al des-
allotjament del Casal Social Okupat,
previst pel 12 de gener. La Fabri-k2
demana suport i participació en
aquests moments difícils.
Organitza: CSO La Fabri-k2

Divendres 25 de desembre
Quinto de Nadal
18:30h CSO La Fabri-k2
Av. de la Llana, 109.
També és farà el dilluns 26 de desem-
bre a la mateixa hora i al mateix lloc.
Organitza: CSO La Fabri-k2

CALDES DE MONTBUI

Divendres 23 de desembre
Concert de Jazz Jove
20:30h El Cafè del Centre
C. Corredossos de Baix, 1.
Amb el grup de Jazz del calderí Abel
Batlles
Organitza: El Centre, Ateneu Democrà-
tic i progressista
Més informació: www.centredemocratic.cat

CASTELLÓ DE LA PLANA

Dimarts 21 de desembre
Taller d'introducció a Wiki
19h Casal Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167.
A càrrec d'en Carles, membre del Casal
Popular i informàtic.
Organitza: Rebost de sabers
Més informació: www.casalpopularde-castello.org

Dimarts 27 de desembre
Taller de LYX
19h Casal Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167
LYX és un nou processador de textos de
programari lliure
A càrrec d'en Carles, membre del Casal
Popular i informàtic.
Organitza: Rebost de Sabers
Més informació: www.casalpopularde-castello.org

BARCELONA, 7 de gener de 2012 Autocar solidari cap a Euskal Herria

La solidaritat és la tendresa dels
pobles i la gent solidària vol
L'acudir a la manifestació del 7 de
gener a favor dels presos i les preses
polítiques a Euskal Herria. Per això
s'ha organitzat un autocar que sortirà
de Barcelona el dia 7 a les 7:30h del
matí per poder arribar a Bilbo al
migdia, ja que la manifestació és a la
tarda. L'autocar tornarà cap a Barcelo-
na el diumenge al matí.
Inscripcions a través del correu
bus7gener@gmail.com o a les llistes
de La Torna (Gràcia) i al Casal Inde-
pendentista de Sants.

CSO Kan Pasqual: quinze anys d'okupació collserolina 1996-2011

COLLSEROLA, 29 de desembre de 2011

En els convulsos anys 90 quan la capital catalana, fent honor al seu nom de la Rosa de Foc, va esclatar en mil colors de lluites a favor de l'autogestió d'espais i edificis buits. L'autogestió es va apoderar de construccions rònegues arreu dels barris i, també, de la serralada que protegeix la capital. Així doncs, pocs mesos després del desallotjament del Cinema Princesa de Barcelona, es va okupar la bonica i magnífica masia de Can Pasqual; era un fred mes de desembre de 1996, ara fa quinze anys... i la gent que hi habita ja avisa que hi continuarà vivint, lluitant i gaudint.

Programa: 14h Dinar de germanor (porta alguna delícia per compartir). 16h Semifinals dels Jocs Rurals. 18h Espectacle de titelles amb Jona la Lloca. 19h Micro-marató Videoteca de Kan pasqual i Kollserola Kantic Flims. 21h Soparet. 22h. Concert amb varis grups quasi confirmats i DJs ballables fins que surti el sol.

Més informació: <http://kanpasqual.wordpress.com>

CORNELLÀ

Dissabte 24 de desembre
Festa Bailonga pel Rocòdrom
00:30h CSO La Forsa
Av. de la Flama, 41.
Amb Marikarmen Free (Glam-Punk
Petarda), Resfriado Kolombiano (Jungle
Hard-Drum 'n Bass), Gaspar-T (Techno)
i Andres Andreas (Techno).
Organitza: CSO La Forsa

HOSTALETS DE BALANYÀ

Divendres 23 de desembre
Festa de la Lluna Minvant
23h-6h al pavelló municipal

Espai lúdic i festiu d'hivern, amb preus
anticrisi i música per tots els gustos.
Organitza: JOENAAC, Joves en Acció!

LLEIDA

Dimarts 21 de desembre
Cicle d'Humort: 'La Vida de Brian'
19:30h CSA La Maranya
C. del Parc, 13.
Organitza: CSA La Maranya

Dijous 22 de desembre
**Xerrada: 'Què podem
fer davant la crisi?'**
19:30h Sala d'Audiovisuals de la Biblio-

teca Pública
Rambla d'Aragó, 10.
Hi intervindran: Sisco García, membre
del Comitè Executiu del Partit Comunis-
ta del Poble Català; Toni Yus, portaveu de
Lleida Treballadora; Victor Montañés,
membre de Lleida Treballadora, i l'Albert
Camarasa, membre de la direcció de
Joves Comunistes del Poble Català.
Organitzen: PCPC, Lleida Treballadora
i JCPC

ONTINYENT

Dimarts 21 de desembre
**Passi del Documental:
'Uranio para enriquecer?'**
20:30 Centre Cívic i Social del Llobro
C. Jaume I, 7.
Ultima projecció de la Primera Mostra
de Cinema Documental en Defensa del
Territori. En plena voràgine social per
la decisió sobre la ubicació del magatzem
temporal centralitzat (ATC) de
residus nuclears, es tracta un altre
assumpte relacionat amb l'energia
nuclear, molt menys conegut: les
prospeccions d'una empresa australiana
a Castella i Lleó i a Extremadura. Es
pot portar el sopar i, quan acabi el
documental, hi haurà un debat relacio-
nat amb el text *La mineria de uranio en
Extremadura y Salamanca: apuntes
sobre la nuclearización de los territo-
rios*.

Organitza: Plataforma contra l'alta
tensió als cremats
Més informació:
crematsensefils@gmail.com

PREMIÀ DE MAR

Divendres 23 de desembre
**Primera Marxa de Torxes contra
les presons del Maresme**
20h Estació de Premià de Mar
Mostra de rebuig contra un sistema
penitenciari que, massa sovint, con-
demna la pobresa, una situació de crisi
inherent al model econòmic imperant i
a la qual cada cop més persones es
veuen abocades. Per la destrucció de
totes les presons i la llibertat de totes
les persones preses!

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

RUBÍ

Dijous 22 de desembre
**Contra el desallotjament
de la Fabri-k**

19h Plaça de l'Ajuntament
Organitza: CSO La Fabri-k

**ARREU DEL TERRITORI
Concentracions contra
els acomiadaments
a Caprabo**

Divendres 23 de desembre
18h davant els establiments Caprabo
Convoca: CGT Catalunya

PREMIÀ DE MAR

**Primera Marxa de torxes
del Maresme contra
les presons**

Divendres 23 de desembre
20h Estació de tren de Premià de Mar
Convoca: Maresme contra les presons

SÓLLER

**Marxa de torxes
pel dret de decidir**

28 de desembre
19:30h Pont de la creu de Biniaraix
Organitza: Comissió 31 de desembre

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Andreu Bartolomé i Maria Casademunt PRIMERES INSUBMISES FISCALS

“Amb Espanya, no hi ha res a fer; ens empobreix”

Des de Siurana, es divisa una majoria social que clama contra l'espoliació de què és víctima Catalunya per part de l'Estat espanyol. Andreu Bartolomé i Maria Casademunt són les primeres persones que han dit prou. A partir de l'1 de gener, la mestressa i l'amo del restaurant situat al petit municipi del Priorat deixaran de pagar impostos a hisenda en resposta a aquesta situació, que consideren injusta i abusiva. Des de la web Diem-prou.cat, la jove parella ha rebut més de 80.000 adhesions de persones i altres empresàries interessades en secundar un acció desobedient amb la qual, asseguren, pretenen denunciar la submissió de Catalunya i “la necessitat d'assolir un Estat propi per sobreviure com a país”.

Àlex Romaguera
entrevista@setmanaridirecta.info

Quan vau prendre la decisió de no pagar els impostos a l'Estat?

Arran de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, el juny de 2010. Per nosaltres, aquell dictamen marca un punt d'inflexió sense retorn, ja que demostra la impossibilitat d'avançar com a poble i que, amb Espanya, no hi ha res a fer; ben al contrari, ens empobreix. A partir d'aquí, veient la feblesa del govern de la Generalitat, ens plantem. Ho podia haver fet qualsevol altra persona i, certament, molts catalans d'origen immigrant s'adonen de la injustícia que l'Estat comet contra Catalunya. Es tractava, doncs, de passar a l'acció.

“Si ens acaben embargant, es demostrarà la falsa democràcia en la qual vivim”

Enlloc d'atendre els requeriments per pagar a l'administració, obriu un dipòsit sota notari on deixareu els diners. És així?

Nosaltres som els primers que volem complir la nostra llei, que és l'Estatut aprovat pel Parlament i referendat pels catalans el 2006. Com que la legislació internacional ens dóna la raó sobre la legiti-

JOSÉ CARLOS LEÓN

mitat i la validesa d'aquesta norma, exigim al nostre govern que ens faciliti el compte de l'Agència Tributària de Catalunya -creada en l'època del tripartit i avui aturada- per dipositar els diners corresponents a les nostres obligacions fiscals.

Quines repercussions pot tenir aquest acte de desobediència?

El mateix impacte que les empreses que, per raons de liquiditat, no paguen els seus impostos a hisenda. Abans de ser embargats, pot passar un any, per bé que durant aquest període seríem a temps per pagar la quantitat, que l'Estat ens cobraria amb un interès del 5% en concepte de demora. Un increment que sufragaríem si obtenim un 4% d'interès d'alguna entitat financera. La qüestió, però, és que això no passi i ens cobrim les espatlles, sabent que la millor cobertura és la força de la raó i el dret legal que, segons creiem, ens empara. En tot cas, nosaltres no afluirem.

Si us embarguen a través d'algun decret o per via judicial, què fareu?

Si això passa, es demostrarà la falsa democràcia en la qual vivim. És cert que no existeixen precedents similars ni sabem com pot reaccionar el nostre govern, ara bé: si són 10.000 empreses i una majoria social les que ens donen suport, tal com ens han assessorat alguns experts, no hi haurà

marxa enrere perquè la situació serà insostenible.

Fins ara, amb quins suports compteu?

Des de les primeres entrevistes, hem rebut una mitjana de 200 adhesions diàries. I també portem mesos treballant amb grups d'empresaris partidaris de la desobediència fiscal, molts d'ells vinculats al Cercle Català de Negocis. Sense oblidar desenes d'artistes i d'intel·lectuals i del coixí

“Allò que realment fa respecte a l'Estat és la població perquè no la pot controlar”

que representa Òmnium Cultural, l'Assemblea Nacional Catalana o ajuntaments que participen a l'Assemblea de Municipis per la Independència. Estem molt satisfets amb la quantitat d'adhesions, però esperarem el moment idoni per fer-les públiques. Si Espanya sabés l'envergadura que té, segur que ens hauria vigilat més. L'important és no quedar-nos entremig, sinó passar del nostre cas particular a un moviment prou fort per canviar les coses.

Veieu que la societat està al davant?

El suport és brutal i, si aconseguim unir aquests sectors amb un full de ruta comú, serà una bomba de relotgeria. Per sort, la tasca ve de lluny i, tal com va fer Arenys en el cas de les consultes sobre la independència, nosaltres servim per trencar el gel. Si hi afegim l'actual context de crisi i l'evident feblesa del govern de CiU, la situació és ideal perquè la societat donem un cop de puny sobre la taula.

El poble ha de ser el motor?

Si alguna institució s'apunta a la desobediència, perfecte, perquè l'impacte serà més gran. Però allò que realment fa respecte a l'Estat és la població perquè no la pot controlar. Hem perdut la por i ens sentim segurs, al marge que som una societat democràtica, cívica i respectuosa amb la diversitat, amb la consegüent potència que això dóna. Només cal fer-lo valdre i nosaltres, si convé, estem disposats a posar-nos a primera fila. Amb l'ajuda de molta gent, podem fer que el poble aconsegueixi que el govern mogui fitxa, perquè la situació clama el cel.

És hora de parlar clar?

Ho estan fent persones de rellevància en diversos àmbits. L'objectiu és que aquesta veu tingui la força necessària a fi que els catalans i les catalanes sortim d'Espanya i assolim un Estat propi per poder rutilar i desenvolupar-nos amb llibertat.

. LA COLUMNA

La situació de Rodrigo

Mariana Huidobro
opinio@setmanaridirecta.info

Des d'inicis de desembre, Rodrigo Lanza gaudeix de l'article 100.2, que vol dir sortir a treballar de dilluns a divendres i dormir a la presó. Significa que li obren la porta de la presó a les 7 del matí i, corrent, potser arriba a agafar el bus de les 7 i 5 minuts, però és difícil perquè s'ha de baixar un turonet i es triga, aproximadament, quinze minuts, així que de vegades ha d'esperar el bus de les 7 i 35. Mitja hora de viatge fins al metro i després 40 minuts més. Treballa de 9 a 1, i de 4 a 6. I de nou, el metro, el bus i pujar el turonet fins la presó, on s'hi ha de presentar a les 8 del vespre. L'assistent social es pot presentar en qualsevol moment a la feina per verificar que Rodrigo està realment allà. Té tres hores per dinar però ha d'estar a prop, ni tan sols pot venir a casa, que està a deu minuts. Si el volem veure, podem anar a l'hora de dinar però sempre quedant-nos prop de la feina. Tot això durarà si la fiscal no recorre, perquè si recorregués li traurien el 100.2 fins a la ratificació del jutge, que podria trigar uns dos mesos. Estem esperant que això no passi, però és gairebé segur que sí. Penso que al març demanaran que pugui gaudir del tercer grau, que ve a ser el mateix que el 100.2 però amb la gran diferència que Rodrigo es quedaria el cap de setmana a casa! Per tant, Rodrigo ja podria estar gaudint de la llibertat condicional, però tot va amb retard i estem a l'espera del tercer grau, que ja fa un any que hauria de tenir. L'important és que li el donin ara. Emocionalment, aquest procés és molt dur. L'anhelada *llibertat* es comença a mostrar però només per moments i, tant a nosaltres com a Rodrigo, el comiat diari se'ns fa terrible. El control és cada cop més fort, la por que et treguin en qualsevol moment el benefici, el temor a que el tornin cap a dins i passi més mesos tancat... Rodrigo ha perdut sis quilos en deu dies per aquesta angoixa que no l'abandona. De vegades l'acompanyem fins allà, o fins el bus, per gaudir de més minuts de la seva companyia, però això també crea ansietat. Hi ha dues hores al matí i dues hores a la tarda, els viatges de la presó, on aquesta es fa més present que mai, més encara que estant a dins. Sabíem que aquest procés seria difícil, ens ho havien dit, però vivint-lo és quan realment te'n adones de com és de dur. En albirar la llibertat, desitges gaudir d'ella lliurement, per poder dinar juntes on vulguem, per poder caminar sense límits espacials, per poder viure el dia a dia sense pensar en la separació ni en el control d'altres. Però, de moment, haurem d'esperar.